

Misli Thoughts

NOVEMBER-DECEMBER 2022
ŠTEVILKA - NUMBER 6
LETO - YEAR 71

Print post publication number
10004295

Misli november–december 2022 Vsebina:

- 3 Spoštovani in dragi rojaki
- 6 Izpod Triglava
- 12 Slovenski misijon Sydney
- 19 Polovinke
- 23 Slovenski misijon Adelaida
- 26 Izgubili smo prijatelja
- 26 Zima, zima bela
- 27 Ciril Zlobec: Razlogi so
- 28 Slovenski misijon Melbourne
- 36 Družina, vera, ljubezen in še kaj
- 36 Medžugorje, kraj milosti
- 37 Portret Romane Favier Zorzut
- 40 Iz kraljčine dežele – Queenslanda
- 42 Izlet v naravo
- 43 Triglav Mounties
- 51 Potep po Češki
- 57 Razmišljanja Cilke Žagar
- 61 Ne čakaj na jutri
- 62 Živalske zgodbe in nezgode
- 64 Butalci
- 66 Matica pokojnih 2022

Sveta noč Josef Mohr

Sveta noč, blažena noč!
Vse že spi, je polnoč,
le Devica z Jožefom tam
v hlevcu var'je Detece nam.
Spavaj, Dete, sladko,
Spavaj, Dete, sladko!

Sveta noč, blažena noč!
Prišla je nam pomoč,
Dete božje v jaslih leži,
grešni zemlji radost deli.
Rojen je Rešenik,
rojen je Rešenik.

Sveta noč, blažena noč!
Radostno pevajoč
angeli Gospoda slavé,
mir ljudem na zemlji želé.
Človek, zdaj si otet,
človek, zdaj si otet!

Fotografija na naslovnici:
Zgoraj: katedrala sv. Štefana,
Brisbane (foto: p. Darko Žnidaršič)

Spoštovani in dragi rojaki!

Ljudje v Avstraliji ste v zadnjih letih doživeli kar nekaj preizkušenj. V mesecih pred mojim prihodom so na mnogih območjih divjali uničujoči požari, dve leti smo bili močno zaznamovani s koronavirusom (ki je še vedno navzoč), zadnji deževni meseci v letošnjem letu pa povzročajo poplave. Za mnoge so to skoraj brezizhodne življenjske situacije, v katerih so pogum, optimizem in pozitivna naravnost še kako na mestu. In v tem času sem se velikokrat spraševal, kaj današnji človek potrebuje? Pod roko mi je prišel sledeči zapis: »Današnji človek potrebuje človeka, ki ima čas; uho, ki zna poslušati; oko, ki zna videti; srce, ki je sposobno čutiti in sprejeti bližnjega; usta, ki znajo molčati in spregovoriti v pravem trenutku; roke, ki znajo pravično, pošteno deliti in pokazati nežnost, kadar je potrebno; srce, ki moli in daruje trpljenje ter stisko bližnjega Bogu v tišini in predanosti.« Sebe in tudi vas spodbujam, da smo v letošnjih predprazničnih dneh na te stvari še pozorni.

Ob izteku še enega koledarskega leta se vam kot glavni urednik in upravnik *Misli* iz srca zahvaljujem za Vaše sodelovanje ter vse Vaše spodbude pri oblikovanju in vsebini *Misli*. Še vedno se trudim, da bi v njih vsakdo odkril nekaj, kar bi ga nagovorilo. Morda se je dobro vsaj kdaj pa kdaj v kakšen članek bolj poglobiti in ga večkrat prebrati, da bomo bolje razumeli, kaj nam poročevalec želi povedati. Želim si, da nas *Misli* še naprej povezujejo s pisano besedo in fotografijami in Vas spet in spet spodbujam k sodelovanju. Ob tej priložnosti bi se rad zahvalil tehničnemu uredniku *Misli* p. Davidu Šrumpfu za pomoč, predvsem za računalniško postavitev in oblikovanje *Misli*. Hvala vsem zvestim sodelavcem. Velik »Bog plačaj« Vam, ki ste na *Misli* naročeni, in vsem zvestim darovalcem v Bernardov sklad, ki na tak način omogočate njihovo izhajanje. Ostanimo še naprej povezani, včasih le v oddaljeni bližini, in bodimo ponosni, da smo Slovenci, ali pa imamo vsaj slovenske korenine svojih staršev.

Pred nami so prazniki. V teh dneh bomo imeli priliko prisluhniti množici najrazličnejših zgodbic, povezanih z jaslicami, Sveto družino, Jezusovim rojstvom.

Misli Thoughts – Božje in človeške – Misli Thoughts

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager): p. Simon Peter Berlec OFM,** Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Tehnični urednik (Production Editor) in računalniška postavitev: p. David Šrumpf OFM, Kew** | **Naročnina, darovi in naslovi: Angelca Veedetz** | **Stalni sodelavci:** p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidaršič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address): MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101** | **Tel.: 03 9853 7787** | **E-mail: slomission.misli@gmail.com** | **Naročnina za 2022** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka! **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew: MISLI, BSB: 06 3142.** Številka računa: 0090 1561 | **Poverjenišvo** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor | **Tisk (Printing):** Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne.
Misli na spletu: Florjan Auser <https://www.glasslovenije.com.au>. Tam kliknite na MISLI. | **ISSN 1443-8364**

Že sama svetopisemska pripoved je ganljiva, zveni skoraj pravljичno. Zgodbice, ki jo želijo še dodatno osvetliti, ter nam povedati kakšno resnico, ki bi se sicer skrila pred našimi očmi, pa nas vrnejo v čas otroštva, pravljic, topline domačega doma.

Imajo skoraj čaroben pridih. Na primer zgodba o tem, zakaj sta v hlevu poleg Svete družine še vol in osel, ki nas uči, da moramo

pred jaslice stopiti skromno in ponižno. Ali tista o četrtem kralju, ki je želel skupaj z ostalimi tremi počastiti Jezusa, pa je zamudil na pot in je potem vse življenje iskal Jezusa. Ali pa o tem, kako so najrazličnejša bitja ter narava pomagala Sveti družini, da so ji olajšala stisko ter jo pomagala skriti pred hudobnim Herodom. Tudi o tem, kako Novorojeni danes prihaja na svet, se pleče vrsta legend in zgodb. Ne vem, ali je med vami kdo, ki ne pozna čudovite ruske zgodbe o čevljarju Martinu, ki mu je Jezus obljubil, da ga bo naslednji dan obiskal. In ga je obiskal: kot prezebel pometač, izgubljeni otrok, preutrujena mati. Vsi vemo, da ga Martin najprej ni prepoznal. Zvečer pa je presrečen ugotovil, kako resnična je Jezusova beseda, »kar ste storili kateremu teh mojih najmanjših, ste meni storili«.

Danes bi vam rad povedal zgodbo, morda manj privlačno, se pa lahko iz nje marsikaj naučimo. To je zgodba o modernem čevljarju Martinu. Jezus mu je v sanjah povedal, da ga bo naslednji dan obiskal. Martin je njegovo obljubo vzel zares. Da bi visokega gosta dostojno sprejel, je zjutraj navsezgodaj vstal ter začel čistiti stanovanje. Vse mora biti kot iz škatlice. Martin je čistil in čistil. Ni še končal s svojim delom, ko ga je zmotil zvonec. Pred vrati je bil Jezus. Podobno kot njegov ruski soimenjak ga tudi sodobni Martin ni prepoznal: »Kaj ne vidiš, da nimam časa. Visokega gosta pričakujem in moram vse pospraviti, napeči pecivo in še polno stvari. Pridi kdaj drugič.« Se kaj prepoznamo v tem Martinu? Pomislimo, kako se bomo pripravljali na božično praznovanje. Koliko bo nakupovanja, čiščenja, krašenja, peke in drugega. Ali bomo med vsem tem dogajanjem prepoznali Jezusa in ga povabili, naj vstopi v našo družino, naj vstopi v naše srce? Ne le v vsakdanjem življenju, celo ob praznovanju praznika začetka našega odrešenja se ustavljamo ob zunanostih, materialnih stvareh, za

tisto bistveno pa zmanjka časa. Za to, da bi poleg hišnih jaslic pripravili jaslice v našem srcu. Za to, da bi poleg Jezuščka – drobne figurice – Jezusa prepoznali v članu naše družine, za katerega nam zmanjka časa, da bi Odrešenika prepoznali v sočloveku v stiski. Hvala tistemu med vami, ki se je pravočasno zavedel, kaj se mu dogaja, in me je navdihnil za te besede. Sledite mu danes v odkrivanju tega, kar je najpomembnejše.

Dragi prijatelji! Še imamo čas da se obrnemo k Jezusu, ki prihaja med nas. Še imamo čas, da ga prepoznamo in sprejmemo. Še imamo čas, da ga počastimo. Še imamo čas, da se izognemo njegovemu očitku: »Prišel sem k tebi, pa nisi imel časa zame.« Izkoristimo čas, ki ga imamo, in resnično praznujmo praznik Božjega rojstva med nami.

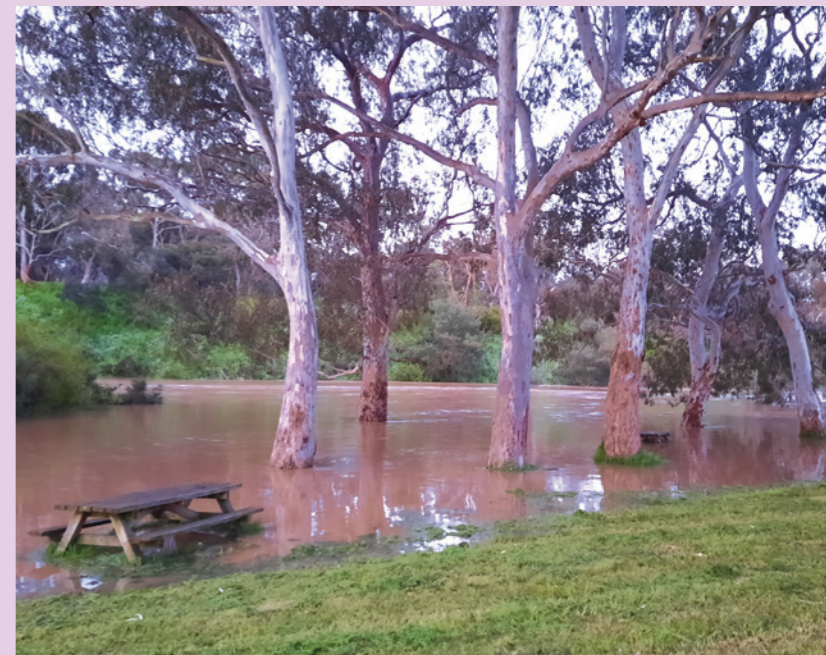
Frančiškovi bratje (p. David Šrumpf, p. Darko Žnidaršič in p. Simon Peter Berlec), ki smo Vaši sopotniki pod Južnim križem, pred Bogom izrekamo besede blagoslova za Vas, Vam

pa izrekamo iskreno zahvalo za vse dobro, ki ga prejemamo z Vašo ljubeznijo in dobroto.

Sebi in Vam želim, da bi v teh predprazničnih dneh in tudi kasneje zmogli vsak dan komu polepšati življenje. In naj Vas v prihajajočem letu 2023 spremlja naslednji blagoslov:

Bog naj blagoslovi tvoje roke, da bodo dale vsakemu, kar mu pripada,

da bodo izpustile, kar hoče biti svobodno, da se bodo stegnile proti tistim, ki te potrebujejo. Bog naj blagoslovi tvoje noge, da bodo spremljale osamljene, da bodo hodile po pravih potih, da bodo šle naproti tistim, ki te iščejo. Bog naj blagoslovi tvoje oči, da bodo prezrle pomanjkljivosti, da bodo videle, kje je stiska, da bodo vsakega človeka opazovale z dobrohotnostjo. Gospod naj blagoslovi tvoja ušesa, da bodo prisluhnila drugim, da bodo odprta za skrbi, ki ti jih ljudje zaupajo. Gospod naj blagoslovi tvoja usta, da bodo posredovala tolažbo, da bodo ohranjala skrivnosti, da bodo govorila resnico, da bo na njih nasmeh za vse, ki potrebujejo tvojo pozornost.

p. Simon Peter Berlec

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

BREZNO POD MACESNOVO GORICO

Arheologi in vladna komisija za vprašanja prikritih grobišč so 13. oktobra, na obletnico zadnjega prikazanja Marije v Fatimi, končali

z izkopom okostij iz brezna pod Macesnovo gorico v Kočevskem rogu. Kot je povedal vodja komisije Jože Dežman, je to verjetno največje morišče Slovencev ob koncu druge svetovne vojne. Našli so 3200 okostij, ki so jih začasno prenesli v hrambo v Kočevje. Prve raziskave brezna v letu 2002 so pokazale, da gre za množično grobišče Slovencev, saj so bile med najdenimi predmeti svetinjice Marije Pomagaj, križi z rožnih vencev, vojaška oprema ... Leta 2017 so poleg brezna raziskali tudi širšo okolico in po najdenih predmetih odkrili, po kateri poti so žrtve vodili do jame. Sam izkop je v presledkih potekal od leta 2019. Šlo je za zahtevno gradbeno, arheološko in antropološko delo, saj so brezno oziroma vrtačo minirali že med samim pobijanjem žrtev v začetku junija 1945, kar je

opisal Milan Zajec, ki mu je uspelo, tako kot Francu Dejaku, Francu Kozini in Janezu Janši starejšemu, pobegniti iz jame. V začetku petdesetih let je sledilo novo obsežno miniranje, pozneje pa so zasuto brezno z okolico na novo pogozdili, da bi čimbolj zbrisali sledi. Da so prišli do posmrtnih ostankov pobitih, so morali odstraniti več kot 3.000 kubičnih metrov materiala. Kot je povedal vodja izkopavanja Luka Rozman, jih je pri delu med drugim oviralo več sto kosov neeksploziviranih ubojnih sredstev, ki jih je bilo treba pravočasno zaznati in odstraniti, da je delo lahko potekalo varno. Kot je še povedal, so raziskave pokazale, da so žrtve pripeljali na rob brezna, od koder so jih nato med streljanjem pahnili v brezno 16 metrov globoko. Približno 40 žrtev je streljanje in padec preživelo in so se zatekle v stranske rove, a izhoda iz jame niso našle in zato počasi umirale. Le nekaterim se je uspelo rešiti; postali so priče takratnega dogajanja. V breznu so našli tudi veliko tulcev, nabojev, oblačil, obutve, pa tudi bergel, kar po besedah Rozmana kaže, da je bilo med pobitimi veliko ranjencev.

BODO POMORJENI DOBILI SVOJ GROB?

Prva spominska slovesnost s sveto mašo pri breznu pod Macesnovo gorico je bila 6. junija 2020. Takrat je za žrtve revolucionarnega nasilja v Kočevskem rogu ob breznu maševal nadškof Stanislav Zore, zbrane pa sta nagovorila predsednik države Borut

Pahor in predsednik vlade Janez Janša. Pred koncem izkopavanja posmrtnih ostankov 28. septembra letos je škof Andrej Saje pri breznu opravil molitev za umorjene in vse rajne, še posebej za žrtve vojne in njihove svojce, za mir in za spravo. Dan pred 1. novembrom pa je zanje maševal v župnijski cerkvi v Kočevju, saj se izkopana okostja nahajajo v zabojih in vrečah v bližini. Pri pridigi je škof Saje dejal: »Pred praznikom vseh svetih smo se v kočevski cerkvi zbrali k sveti maši za žrtve pobitih po drugi svetovni vojni v breznu pod Macesnovo gorico v Kočevskem Rogu. Arheologi so v preteklih mesecih izkopali okrog 3.200 posmrtnih ostankov slovenskih mož in fantov, ki so jih v mesecu juniju 1945 sem pripeljali iz taborišča v Škofovih zavodih v Šentvidu nad Ljubljano in jih zverinsko pobili v gozdovih Kočevskega Roga. Molili bomo zanje in za vse druge žrtve nasilja, ki počivajo v slovenski zemlji s prošnjo za spravo in mir ter iskreno željo, da se kaj takega nikoli več ne bi ponovilo.« Kje bodo svojci pomorjenih lahko prižgali svečo, še ni znano. Mnogi si želijo, da bi pobite iz brezna pod Macesnovo gorico in tudi druge žrtve, ki ostajajo brez groba, pokopali na Žalah v Ljubljani, a trenutna mestna oblast vztraja, da tam zanje ni prostora. Na to je v omenjeni pridigi opozoril tudi škof Saje: »Nasilje nad nedolžnimi žrtvami, ki jim ni bila dokazana nikakršna krivda, se nadaljuje tudi danes, saj jim ni omogočeno, da bi bili pokopani v grobovih blizu svojcev. Pravica do groba je temeljna človekova pravica in predstavlja pravrednoto univerzalnega človeškega etosa ... Preprečevanje

spoštljivega pokopa zverinsko pobitih je zločin zoper človečnost in predstavlja nespoštovanje temeljnih civilizacijskih norm. Kakšna država in družba smo, če si lahko posamezniki dovolijo prepovedati pokop nedolžnih žrtev, med katerimi so umorjeni Romi ali drugi naši rojaki, zasuti v Kočevskem Rogu in drugih moriščih po Sloveniji?«

SREČANJE SLOVENCEV, MADŽAROV IN HRVATOV V BELTINCIH

Tradicionalno dvoletno srečanje vernikov iz Slovenije in Hrvaške je letos potekalo 8. oktobra v Beltincih. Prvič so se mu pridružili še Madžari. Geslo »Skupaj na poti vere in miru« je tokrat povežalo tri sosednje narode. Za uvod so bogoslovci iz Ljubljane, Zagreba in Győra pripravili molitveno uro. Sledila je sveta maša, pri kateri je sodelovalo dvajset škofov, več kot sto duhovnikov in blizu šest tisoč vernikov. Maševal je gostitelj srečanja soboški škof Peter Štumpf, pridigal pa varaždinski škof Bože Radoš. V uvodnem delu je

zbrane pozdravil predsednik Slovenske škofovske konference in novomeški škof Andrej Saje. »Namen tovrstnega srečanja je medsebojno povezovanje, krepitev vere in utrjevanje pripadnosti Cerkvi. Letos, ko v bližini na vzhodu

Evrope doživljamo ogrožanje miru, je temu pridružena še prošnja za mir. Ravno evharistično srečanje je tisti temelj, na katerem gradimo naš notranji in s tem tudi zunanji mir.« Škof Radoš je v pridigi izhajal iz Jezusovih besed: »Še bolj pa blagor tistim, ki Božjo besedo poslušajo in ohranijo.« Čeprav gre za različne narode, čeprav so med nami meje in včasih tudi napetosti, je Kristusov evangelij vir edinosti med nami, je poudaril. Ob koncu je vse nagovoril predsednik Madžarske škofovske konference, győrski škof András Veres: »Naša srca napolnjujeta veselje in hvaležnost, da smo lahko v Beltincih Slovenci, Hrvati in Madžari skupaj praznovali in molili. V svetu, ki je poln vojn, političnih in kulturnih bojov, je dobro, da smo lahko tu, sredi Evrope, skupaj v medsebojnem spoštovanju in ljubezni.« Škof Štumpf se je pred blagoslovom zahvalil škofom, duhovnikom, redovnicam in redovnikom ter romarjem vseh treh narodov: »Iz srca hvala, da ste prišli v Beltince. Pri sveti maši smo skupaj obnovili našo zavezo prijateljstva in miru v Kristusu. Naj bo naše veselje popolno, saj verujemo, da na poti vere hodi z nami tudi Mati Marija, naša Pomočnica in Tolažnica. Želim vam, da se dobro počutite med nami.« Maši je sledil kulturni program, kjer so nastopile folklorne skupine vseh treh držav, zaigral je domači pihalni orkester ...

PAPEŽ SPREJEL ODPSTOP NADŠKOFA HOČEVARJA

Papež Frančišek je 5. novembra sprejel odpoved službi beograjskega nadškofa Stanislava Hočevarja, ki je novembra

2020 dopolnil 75 let. Na njegovo mesto je imenoval dosedanjega zrenjaninskega škofa Ladislava Nemeta. Nadškof Hočevar je beograjsko nadškofijo vodil od marca 2001; pred tem je bil nekaj časa škof pomočnik. Tudi njegova predhodnika, nadškof Alojzij Turk in Franc Perko, sta bila Slovenca. Novi nadškof bo umeščen 10. decembra v katedrali Vnebovzetja Blažene Device Marije v Beogradu. Do takrat upravitelj nadškofije ostaja nadškof Hočevar, ki se je ob novici, da je dobil naslednika, zahvalil papežem, ki so mu zaupali in podpirali v odgovorni službi. Zahvalil se je vsem sodelavcem, duhovnikom in posvečenim osebam v nadškofiji ter predanim vernikom. Hvaležen je tudi Srbski pravoslavni cerkvi ter drugim cerkvam in verskim skupnostim za odprtost in sodelovanje v dvaindvajsetih letih njegove škofovske službe. Nadškof Hočevar je pred imenovanjem opravljal več pomembnih služb v salezijanski skupnosti v Sloveniji.

ZA MIR V UKRAJINI

V Marijinem božjepotnem svetišču na Svetih Gorah nad Sotlo je bilo prvo soboto v novembru romanje in molitveno srečanje za mir v Ukrajini z geslom Pod tvoje varstvo pribežimo!

Organizirala ga je grkokatoliška škofija s sedežem v Križevcih na Hrvaškem. Ta škofija, ki združuje vernike vzhodnega obreda na slovenski in hrvaški strani pod Gorjanci, v Beli krajini, na območju Slavonije in Srema, pa tudi v Bosni in Hercegovini, je zgodovinsko povezana z Ukrajino, saj ji pripadajo tudi Rusini in Ukrajinci, ki so v času Marije Terezije prišli na Balkan. Romarjem te škofije oziroma eparhije so se pridružili katoličani z obeh stani meje in begunci iz Ukrajine, ki so trenutno pri nas. Hvalnici Presveti Bogorodici – prvič so jo izvajali v slovenščini in molitvi rožnega venca, je sledila vzhodna liturgija, ki jo je daroval križevski škof vladika Milan Stipić. Pri oltarju sta se mu pridružila tudi celjski škof Maksimilijan Matjaž in upokojeni škof Stanislav Lipovšek. Pri bogoslužju je prepeval Slovenski ekumenski zbor pod vodstvom Mateja Burgerja, ki je izvedel tudi Marijino hvalnico – akatisto.

VOLITVE PREDSEDNIKA DRŽAVE

Predsednik države Borut Pahor bo 23. decembra sklenil svoj drugi mandat in se po desetih letih poslovil z najvišje politične funkcije, ki predstavlja Slovenijo doma in na tujem. Od 23. decembra 2012, ko je nastopil ta položaj, je državo vodilo pet vlad s štirimi različnimi predsedniki, na čelu državnega zbora pa se je zvrstilo sedem predsednikov. V prvem krogu predsedniških volitev 23. oktobra se je za njegovega naslednika potegovalo sedem kandidat in kandidatov, a nihče ni dobil večinske podpore. Anžeta Logarja je podprlo skoraj 34 odstotkov volivcev, Natašo Pirc Musar pa blizu 27 odstotkov. Oba sta kandidirala s podporo volivcev, a Logarja je

podprla njegova stranka SDS, Pirc Musarjevo pa dva prejšnja predsednika – Milan Kučan, ki jo je že lani nagovarjal h kandidaturi, in Danilo Türk. Na tretje mesto se je uvrstil Milan Brglez, ki je prejel slabih 15 odstotkov in pol, čeprav sta ga podpirali vladni stranki SD in Gibanje Svoboda, ki imata v državnem zboru kar 48 poslancev. Presenetil je župan Kočevja Vladimir Prebilič, ki je dobil več kot 10 odstotkov in pol ter Sabina Senčar, ki jo je podprlo skoraj 6 odstotkov volivcev. Janez Cigler Kralj iz opozicijske NSi je dobil 4,35 odstotka glasov in Miha Kordiš iz vladne levice 2,8 odstotka. Volilna udeležba je bila 51 odstotna. Največji porazenec prvega kroga volitev je predsednik vlade Robert Golob s svojo stranko, vendar je v zavesti, da ima trenutno skoraj neomejeno oblast, po razglasitvi rezultatov dejal: »Zagotovo ne bomo dovolili, da se kandidat SDS zavihti v predsedniško palačo. To bi bilo nekaj, kar bi Slovenijo vrnilo v mračne čase zadnjih dveh let, in tega si zagotovo nihče ne želi.« Obenem je napovedal podporo Pirc Musarjevi, čeprav je kandidat Brglez, ki so ga podpirali v prvem krogu, o njej dejal: »Če ne veste, katera kandidatka je odvisna od tranzicijskega kapitala, potem ne veste nič o politiki.« V drugem krogu so volilci za predsednico izvolili Natašo Pirc Musar (op. ur.).

ČIŠČENJE

Ministrstva so že v prvih dneh po nastopu vlade Roberta Goloba dobila nalogo, da pripravijo seznam vseh javnih uslužbencev ki so se od začetka leta 2020 zaposlili, napredovali ali pa bili premeščeni. Vlada je na tej osnovi začela pohod skozi pomembne ustanove

v državi in gospodarske družbe, kjer ima pomemben delež in vpliv, ter menjala vse, ki so bili »politično nezanesljivi«. V prvem mesecu je bilo približno sto menjav. Čistke so bilo najbolj temeljite v energetiki. V menjave je šla tudi prejšnja vlada, a v manjši meri in običajno po izteku mandata, ta pa je rezala vse od kraja. Kjer ni šlo zlepa, so skušali trenutna vodstva počistiti s spremenjeno zakonodajo. Tako je vlada med prvimi po hitrem postopku pripravila nov zakon o RTV Slovenija, po katerem bi lahko zamenjala oziroma obglavila trenutno vodstvo, zamenjala programski svet in nastavila novega po lastni izbiri ... Načrte ji je vsaj za nekaj mesecev prekrizala opozicija, ki je vložila referendumsko pobudo na zakon. Da je vlada zelo občutljiva na svojo podobo v medijih, je med prvimi in drugim krogom volitev za predsednika države pokazala menjava na Siol.net. Gre za drugi najbolj obiskani spletni portal v Sloveniji, ki je bil kritičen tako do leve kot desne politične opcije. Najprej so zamenjali nadzorni svet Telekom, pod katerega okriljem je Siol, prišel je nov predsednik uprave, posloviti se je moral direktor hčerinske družbe TS Media, zatem pa še odgovorni urednik Siola. Slednji je na portalu spletnicasopis.eu zapisal: »Predčasne menjave, mandat urednika je sicer štiri leta, so bile posledica menjave oblasti, razlogi so bili politični in kažejo nenavaden odnos premiera Roberta Goloba do pluralnosti in avtonomije medijev, do strokovnosti ... Ta nenavaden odnos, ko v politiki in v medijih, ki mu niso podrejeni, vidi sovražnike in ne tekmece, je ponazoril tudi s svojo razvpito oceno

predsedniškega kandidata Anžeta Logarja, ki ga je ocenil za temno silo, ki ji ne bodo dovolili vstopa v predsedniško palačo.«

LOKALNE VOLITVE

Volilni mesec se bo nadaljeval 20. novembra, ko bomo v 212 slovenskih občinah volili nova vodstva. Za županska mesta skupaj kandidira 618 kandidatov, skoraj četrtnina manj kot pred štirimi leti. Tudi za občinske in mestne svete je manj zanimanja kot

pred leti; kandidatov in kandidatke je nekaj manj kot 19.000. V prvem krogu bodo župane zagotovo dobili v dobri polovici občin. V 58 občinah sta kandidata dva in bo zmagovalec znan na volilno nedeljo kmalu po zaprtju volišč. V 51 občinah je le en županski kandidat in bo potrjen, če dobi vsaj en glas. Mestnih občin je dvanajst: Ljubljana, Maribor, Kranj, Koper, Celje, Novo mesto, Velenje, Nova Gorica, Krško, Ptuj, Murska Sobota in Slovenj Gradec. Največ kandidatov je tokrat v Mariboru, kjer se za položaj poteguje 15 občanov; v Ljubljani je kandidatov devet, župan Slovenj Gradca nima protikandidata. Največ kandidatov odhaja na volitve s podporo volivcev, ko gre za kandidate strank ali kandidate z

njihovo podporo, je po številu na prvem mestu SDS, sledita ji NSi in SLS.

KONEC NOVEMBRA REFERENDUMSKA NEDELJA

Volivci in volivke bomo 27. novembra odločali o treh zakonih, ki jih je predlagala nova vlada Roberta Goloba. To so novela zakona o Radioteleviziji Slovenija, zakona o dolgotrajni oskrbi in zakona o vladi. Spremembe so bile sprejete po hitrem postopku in brezjavne razprave. Po prepričanju stranke SDS, ki je predlagala referendum, vsi trije zakoni prinašajo škodljive posledice za državljane Slovenije. S spremembami zakona o RTV Slovenija želijo podrediti javni zavod RTV Slovenija vladajoči politiki. Novela zakona o dolgotrajni oskrbi, ki so jo skušale urediti vse vlade v zadnjih dvajsetih letih, a je to uspelo šele Janševi vladi, ukinja oziroma prestavlja izvajanje dolgotrajne oskrbe v nedoločeno prihodnost. Sprememba zakona o vladi, pa nepremišljeno povečuje število ministrstev s 17 na 20, kar pomeni višje stroške in breme za davkoplačevalce, pa tudi ponesrečeno prenaša pristojnosti med ministrstvi.

KOCBEK, PAHOR, JANČAR IN UDBA

Na obletnico smrti Edvarda Kocbeka, 3. novembra je Igor Omerza predstavil svojo knjigo z naslovom Kocbek, Pahor, Jančar in Udba. Gre za tri vidne literate ustvarjalce, ki jih je tako imenovana Služba državne varnosti – SDV (UDB)

več desetletij budno spremljala. V uvodnem delu z naslovom *Udba za začetnike* avtor razloži osnovne metode delovanja tajne politične policije, podatke o njenih tajnih operacijah, komu je posvečala največ pozornosti (med posamezniki je bil najbolj spremljan Kocbek, med ustanovami pa Katoliška cerkev) in kaj je počela s pridobljenimi podatki. Kocbeka, ki ga je udba spremljala že od leta 1944 pa do smrti in naprej, ter letos umrlega pisatelja Borisa Pahorja, ki je skupaj z Rebulo izdal knjižico *Edvard Kocbek – pričevalec našega časa* in v njej razkril javnosti resnico o povojnih pobojih, je Omerza kot tarči udbe že prej predstavil v obsežnih knjigah. Tokrat je njuno zasledovanje strnil na nekaj deset strani. Na novo pa je predstavil zaupne dokumente in tajno spremljanje Draga Jančarja, ki je bil nadzorovan od leta 1974. Služba državne varnosti je z načrtnim tajnim zasledovanjem posameznikov in njihovih bližnjih prenehala šele leta 1990, ko je poskrbela tudi za uničenje številnih arhivov, nekatere pa so posamezniki ohranili oziroma odtujili za izsiljevanje političnih nasprotnikov v samostojni Sloveniji.

Slovenian Mission Sydney

ST. RAPHAEL'S SLOVENIAN MISSION
p. Darko Žnidaršič OFM
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
Mail: slomission.sydney@gmail.com

POKLICANI K SVETOSTI – ZRELOSTI V VERI

Praznik vseh svetih, ki ga obhajamo 1. novembra, ni samo praznik vseh svetnikov in mnogih drugih, ki so že dosegli nebeško slavo, dan, ko se posebej spomnimo naših rajnih (in še naslednji dan), temveč pomeni tudi našo poklicanost k svetosti. Papež Frančišek piše o poklicanosti vseh nas k svetosti, k zrelosti v veri.

»Najboljši dokaz za prepoznavanje, ali je naša molitev pristna, je opazovanje, kako se naše življenje spreminja ... Kdor resnično želi dati slavo Bogu s svojim življenjem, kdor resnično hrepeni po tem, da se posvečuje, da bo njegovo življenje slavilo Svetega, je poklican, da se trudi na vso moč, da se uporablja in utruja, da uresničuje dela usmiljenja« (Veselite in radujte se, 107). Papež navaja misel sv. Matere Terezije: »Če se preveč ukvarjamo sami s seboj, nam ne ostane časa za druge.«

MED NAMI JE BILO ...

RAFAELOVO ŽEGNANJE in ZAKONSKI JUBILEJI – V nedeljo, 25. 9., smo s slovesno sveto mašo proslavili našega velikega zavetnika sv. Rafaela, voščili zakoncem jubilentom in priporočili drug drugega v našem občestvu. K praznovanju so se zbrali zakonski pari: FRANC in IVANKA VALENČIČ (65 let), STANKO in MARIJA KOLAR (61 let), MIRKO in MARIJA GODEC (55 let), LOJZE in LOJZKA HUSAREK (55 let), ANTON in ELIZABETA KOCIPER (55

Zakonski jubilanti: od leve Franc in Ivanka Valenčič, Mirko in Marija Godec (zadaj), Ivan in Klara Brcar, Stanko in Marija Kolar, Anton in Elizabeta Kociper

let), BRANKO in LJUBICA PEZDIRC (55 let) in zlatoporočenca (50 let) IVAN in KLARA BRCAR.

Že na svečnico sta 65 let poroke praznovala ŠTEFAN in ANA ŠERNEK (za Rafaelovo sta se opravičila). DOMINIK in MICHELLE DOBAJ sta praznovala 20-letnico. IVAN in MARIJA ŽIC sta letos oktobra obeležila 69. obletnico zakona: ker ne moreta k Božji službi, sem ju obiskal, obhajal in mazilil v domu Holy Spirit v Casuli. V Canberri sta praznovala 60 let poroke FRANC in ŠTEFKA HUDINA, 61 let poroke pa JOŽE in MARIJA HEBAR.

Čestitke Vam in še vsem drugim. Če je še kdo ali veste še za koga, nam

Zlatoporočenca Ivan in Klara Brcar

sporočite, njim pa prenesite naša voščila in pozdrave. Vseh rajnih in ovdovalih pa se prav tako spominjamo s hvaležnostjo. Po sv. maši smo se zbrali k skupnemu kosilu v dvorani. Bog povrni kuharicama Olgi in Jenny, Sonji,

P. Darko je praznoval 55. rojstni dan, praznovanje v Wollongongu.

Veroniki, Jožetu, Rudiju in Lojzetu, ki so poskrbeli, da nismo bili lačni in žejni, imenovanim in neimenovanim, skritim in odkritim! Le o kakšni veliki gneči ne moremo govoriti, upamo pa, da se nas bo po znanem premoru spet kaj nabralo. Bogu hvala in Vam!

Na Rafaelovo smo pri sv. mašah spet uvedli darovanjsko procesijo. Tisti, ki naročite oznanjeno sv. mašo na nedeljo, poskrbite, da prinesete darove, kakor smo imeli navado do sedaj. Pred darovanjem si seveda razkužimo roke. Tisti, ki ne morete hoditi ali prinesiti da-

Torta za 50-letnico Kluba Triglav, delo slovenskih slaščičarjev De Toni iz Sydneyja.

rov, ali ne morete priti k nedeljski sveti maši, nam povejte, ali pa se dogovorite s kom, da poskrbi (ali poskrbimo) za Vas. Prav tako se v cerkvi lahko spet pokrižamo z blagoslovljeno vodo.

Zahvala tudi našim pevcem, ki navdušeno pojejo Bogu v čast. Veseli bodo še novih glasov, prav tako mlajše Južne zvezde, ki jih spet pričakujemo. Ob bližnjem prazniku sv. Cecilije, mučenke (22. 11.), zavetnice glasbenikov in pevcev, se Vas prav tako spominjamo.

Pevki Miranda Tull in Gizela Mlinarič v Wollongongu. Miranda je 22. 9. praznovala 90. rojstni dan.

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

Na praznik VSEH SVETIH, 1. 11., in SPOMIN VSEH VERNIH RAJNIH, 2. 11., smo se spomnili naših rajnih pri molitvi rožnih vencev in pri svetih mašah. Vsi svetniki in še mnogi naši bratje in sestre, starši in znanci so ljudje, ki so se pustili voditi Božjemu Duhu in z Božjo pomočjo delali zanj. »Na tem smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas« (1 Jn 4,16).

V nedeljo, 6. 11. 2022, je bila sveta maša za naše rajne rojake, starše in sorodnike v kapeli Kristusovega

vstajenja v Mavzoleju na katoliškem pokopališču Rookwood ob 10.00 dopoldne, ob 9.30 smo molili rožni venec. Blagoslov grobov na starem slovenskem pokopališču je bil ob 9.00 dopoldne, na novem pa po sv. maši.

13. 11. je bila ZAHVALNA nedelja. Na zahvalno nedeljo še posebej izkažimo hvaležnost Bogu in soljudem za vse dobro, kar v življenju prejmemo in kar dajemo. Tudi sam se iskreno zahvaljujem vsem, ki me z naklonjenostjo že sedemnajst let sprejemate kot svojega mašnika in duhovnega voditelja. Hvala za vso duhovno in gmotno podporo, molitve in darove. Naj nam Gospod pomaga, da bomo njegovi zvesti pričevalci.

V četrtek, 8. 12., na praznik BREZMADEŽNE bo SREČANJE BOLNIH in STAREJŠIH ROJAKOV pri naši molitveni skupini (letos je izpolnila Kristusova leta) in pri sv. maši ob 10.30 dopoldne. Po sv. maši boste lahko prejeli bolniško maziljenje, nato se bomo okrepčali v dvorani. Pripravite majhno darilo za neznanega obdarovanca (\$ 5), da bomo pomagali Miklavžu!

Božično devetdnevnico bomo začeli že naslednji četrtek, 15. 12., pri sv. maši ob 10.30. Vabljeni tudi naslednje dni, kdor more, vsekakor pa v nedeljo in še naslednji četrtek.

25. 12. BOŽIČ – GOSPODOVO ROJSTVO: Opolnoči slovesna božična sv. maša polnočnica. Druga sv. maša bo ob 9.30 dopoldne.

Ponedeljek, 26. 12.: SV. ŠTEFAN: Praznična sv. maša bo prav tako ob 9.30 dopoldne in nato naše ŠTEFANOVANJE in skupno kosilo v dvorani. Zvečer ni sv. maše!

Novo leto, 1. 1. 2023, prav tako začnimo v Božjem imenu (kljub prejšnji najdaljši noči), in z obiskom svete maše, saj je to praznik Božje in naše Matere in tokrat celo Gospodov dan. Sveta maša bo kot običajno ob 9.30 dopoldne in popoldne ob 5.00 v Figtreeju – Wollongongu. Pri sv. maši bomo zapeli zahvalno pesem za leto Gospodovo 2022. Novo leto je tudi jubilejno, saj bo 14. 1. minilo 50 let blagoslova naše cerkve sv. Rafaela, te slovesnosti se rojaki še spominjate! V Wollongongu pa bomo obeležili 40 let našega živega občestva pod zvonom vseh svetih. Cerkev vseh svetih, ki jo je slovenski klub Planica kupil leta 1982, je bila zgrajena leta 1911 kot anglikanska cerkev, potem smo jo kupili in obnovili slovenski rojaki. Škof msgr. William Murray iz Wollongonga jo je blagoslovil 27. 11. 1983.

WOLLONGONG – FIGTREE – SLOVENSKA CERKEV VSEH SVETIH

Sv. maše so vsako 2. nedeljo v mesecu ob 5.00 popoldne: 9. 10., 13. 11., 11. 12. Na sveti božični večer, 24. 12., bo zgodnja božična polnočnica ob 8.00 zvečer. V novembru tudi praznujemo žegnanjsko in zahvalno nedeljo in naslednje leto 40-letnico blagoslova naše cerkve.

Na novo leto, v nedeljo, 1. 1. 2023, je praznik Božje in naše Matere Marije. Sv. maša bo ob 5.00 popoldne, na koncu tudi zapojemo zahvalno pesem za leto Gospodovo 2022.

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

Sv. maše so vsako 3. nedeljo v mesecu ob 6.00 zvečer. V decembru sta dve sv.

maši: redna sv. maša v nedeljo, 18. 12., in naslednjo nedeljo, na Božič, obakrat ob 6.00 zvečer. Potrudimo se za udeležbo, zdaj bo topleje in dan daljši. Sporočite mi tudi za bolne in starejše rojake, ki ne morejo k Božjim službam, da jih obiščem in obhajam pred božičnimi prazniki.

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

Bogoslužja in srečanja po dogovoru. Predvidoma Vas bom obiskal spet prvo nedeljo v februarju (5. 2.), potem v maju in avgustu. Sv. maša je na Gold Coastu, v Ashmoru v dvorani Rotary kluba (bivša Lipa) ob 11.00 dopoldne.

SV. KRST

CHLOE OSTRICH, Jordan Springs, NSW, hči očeta Tima in matere Yasmin, rojene Welsh, rojena 16. 11. 2021 v Penrithu. Botra sta bila Amy in Andrew Wheeler. Merrylands – Sv. Rafael, 11. 9. 2022.

NAŠI POKOJNI

JANEZ JOHN MARUŠKO (MARUSHKO)

je umrl v torek, 20. 9. 2022, v Lithgowu, NSW. Rodil se je 7. 11. 1930 v Mariboru. V Avstraliji je delal v Dunlopu in v drugih tovarnah. Poročen je bil z Vido Štemberger, ki je že pokojna (u. 1988). John zapušča svojo drugo ženo Dano, sinova Roberta in Tomija, svaka Janeza in svakinjo Nevo Janz in njuno družino ter svaka Rudija in svakinjo Dragico Štemberger. Pokopan je bil 26. 9. 2022 na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu. Hvala Janezu in Nevi Janz za sporočilo.

ANGELA SVENŠEK, rojena HORVAT,

je umrla v Hospicu v Newcastlu 19. 9. 2022. Rodila se je 16. 12. 1936 v Trnju pri Črenšovcih, odraščala je pri Sv. Jakobu v Slovenskih goricah. Imela je še enega brata, ki je umrl pred enim letom. Angela se je poročila z Albertom Svenškom. Družino in dom sta si ustvarila v Alexandrii pri Sydneyju. Kasneje so se preselili v Slovenijo in živeli nekaj let pri Sv. Juriju v Slovenskih goricah, nato so se vrnil v Avstralijo. Mama Angela zapušča sina Alberta, sina Franka in njegovo družino in hčerko Zaliko, ki je sestra frančiškanka Brezmadežnega spočetja in deluje v Veržeju. Mož Albert je že pokojni. Od pokojne mame so se poslovili v ožjem družinskem krogu v torek, 27. 9. 2022, v Newcastlu, nato je bila upepeljena. Svete maše: pogrebno, za 7. in 30. dan smo darovali v Merrylandsu. Hvala Cilki Prinčič za sporočilo in s. Zaliki, ki ji prav tako sporočamo naše pozdrave in sožalje.

JOŽE MODRIJANČIČ je umrl v četrtek, 6. 10. 2022 zjutraj, na svojem domu v Merrylandsu. Rodil se je 1. 3. 1937 na Sedlu pri Breginju (sedaj župnija Kobarid). Mama mu je umrla na porodu, oče naslednje leto po kratki bolezni, zato je za Jožeta in starejšo sestro Marijo poskrbel nono Anton Kosmačin. Jože se je hvaležno spominjal vseh domačih in vedno je naročal zanje sv. maše. Še kasneje, v zrelih letih, ni nikoli potožil svoje bolečine ali grenkobe, temveč je vedno zaupal Gospodu in nas raje vse spodbujal. Jože se je leta 1961 poročil z Marijo Baloh iz Borjane. Leta 1966 sta prišla v Avstralijo, kjer se jima je rodila hči Jožica. Jože je še eden od rojakov, ki so dejavno sodelovali, gradili naš Merrylands in živo slovensko občestvo pri cerkvi sv. Rafaela. Dolga leta je bil naš cerkveni pevec v mešanem pevskem zboru, pel je tudi v zboru Rožmarin pod Južnim soncem in v vsaki veseli družbi. Bil je igravec v naši Igralski družini Merrylands. Vsa leta, kar smo bili skupaj, pa je pridno pomagal pri raznih delih v naši cerkvi in okrog. Lahko rečemo, da so bili to še en rojak in ena družina, ki jim ni bilo treba dvakrat reči, in smo jim iz srca hvaležni. Jože je bil po poklicu strojnik, delal je v različnih tovarnah, največ v tovarni hladilnikov in boilerjev. Dan je začel z jutranjim sprehodom ali s kolesarjenjem, in seveda v Božjem imenu. Vsak Gospodov dan – nedelja in praznik je bil zares praznik, ko je slavil Boga s pesmijo pri naši sveti maši, z veseljem smo pokramljali ob pecivu in kavi v naši dvorani in kdaj kakšno veselo razdrli. Pa tudi, če je ne

bi, nas je Jože vedno pričakal vever in z značilnim nasmehom, z upanjem, da bo še vse dobro in da Bog obrne v dobro tudi tedaj, ko si najmanj mislimo. Le zadnja dva meseca ni več šlo ... Neko nedeljo je na koru potožil, da se slabo počuti, in kakor je živel tiho in skrito, tako smo tudi presenečeni opazili, da ga ni med nami. V darovanju bolezni in trpljenja ga je Gospod okrepčal v svetih zakramentih. Dogovorili smo se spet za prvi petek, pa ga je v četrtek, dan prej, v zgodnjih jutranjih urah poklical Gospod. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v četrtek, 13. 10. 2022, pel je naš mešani zbor. Jožetu sta v slovo spregovorili hči Jožica in Olga Konda v imenu našega cerkvenega pevskega zbora in naše molitvene skupine Srca Jezusovega. Jože počiva na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu na novem delu.

EMIL ZADRAVEC je nepričakovano umrl v Granvillu v petek, 14. 10. 2022, star komaj 52 let. Emil je sin + Štefana in Helene Zadavec, rojen 2. 4. 1970 v Sydneyju, odraščal je v prvih letih naše slovenske cerkve in misijona. Po končanih šolah je delal v različnih tovarnah, opravljal je različna dela, bil je čistilec, skladiščnik, voznik viličarja, največ časa pa je delal na železnici. Emil zapušča mamo Heleno, brata Štefana in sestro Ivanko in njuni družini. Oče Štefan je umrl lansko leto. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v naši cerkvi sv. Rafaela v četrtek, 27. 10. 2022, v slovo je Emilu spregovoril brat Štefan. Emil počiva na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu na novem delu.

MAKS ROBAR je umrl v ponedeljek, 17. 10. 2022 popoldne, v bolnišnici Nepean v Penrithu. Rojen je bil 4. 9. 1938 v Visolah pri Slovenski Bistrici. V Avstralijo je prišel leta 1957 in živel najprej v Viktoriji, leta 1958 pa prišel v St. Mary's, NSW. Leta 1962 sta se poročila z Jožico Klobasa v cerkvi sv. Frančiška v Paddingtonu. Po desetih letih se je družina preselila v Orchard Hills. Maks je vodil svoje podjetje Max Robar Concrete Excavations Pty. Ltd. Zadnji dve leti je živel v domu počitka. Zapušča ženo Jožico, otroke Maxyja, Marianne, Eddyja in Andrewa, njihove družine, vnuke in pravnuke, sestro Jožico, brate Janeza, Jožeta in Mirana in njihove družine, nečake in nečakinje. Pogrebni obred je vodil Fr Peter iz župnije Svetega Duha, St. Clair, NSW, v petek, 28. 10. 2022, v Pinegrove Memorial Parku – North Chapel. Nato je bil pokojnik upepeljen. Hvala Jožici Twrdy in Marianne Thomas za sporočilo.

VINKO DAJNKO je umrl v četrtek, 20. 10. 2022 zvečer, v Royal Prince Alfred Hospitalu, Camperdown, NSW. Rodil se je 8. 12. 1932 v Sedlašku pri Ptujju v župniji Sveta Trojica v Halozah – Podlehnik. Po poklicu je bil mizar, v Avstralijo je prišel decembra 1960. Poročena sta bila z Angelco Bratuša, ki je že pokojna (u. 2004). Otrok nista imela. Vinko in Angelca sta rada prihajala v našo cerkev sv. Rafaela in tudi na Slovensko društvo Sydney in na Klub Triglav, se udeleževala bogoslužja in prireditev, pokramljala s prijatelji in znanci. Redno sta se udeleževala kosil naše Molitvene skupine, prinesla torto, da smo se

posladkali, in bila zelo radodarna. Udeleževala sta se tudi srečanjske skupine v bližnjem Newtownu, ki jo je pred več kot 30 leti ustanovil naš rojak Lojze Košorok, pomagala mu je pesnica Pavla Gruden. Vinko je zadnja leta bolehal. Ko ni mogel več voziti, ga je pripeljal prijatelj Ivan. Tri tedne pred smrtjo je bil še v naši cerkvi sv. Rafaela pri sv. maši in obhajilu. Zanj sta zadnja leta poskrbeli sestra Karolina in nečakinja Ida. Vinko zapušča sestro Karolino, nečakinjo Ido in njuni družini, ter sorodnike v Sloveniji. K pogrebnemu sv. maši smo se zbrali v četrtek, 3. 11. 2022, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. V slovo mu je spregovorila Danica Petrič. Vinko in žena Angelca počivata na katoliškem pokopališču Rookwood v grobnici – kriпти blizu slovenskega pokopališča. Vinko je vsako leto, dokler je mogel, po molitvah za rajne

na slovenskem pokopališču pričakal patra in ga pospremil še k svoji pokojni ženi.

SLAVKA – SLAVA GORIŠEK, rojena OČKO, je umrla 25. 10. 2022 v domu starejših Carino Care v Rockdalju, NSW. Rodila se je 12. 2. 1929 v Šmarju pri Jelšah. Komaj dvanajst let ji je bilo, ko je izgubila očeta in mamo. Po poklicu je bila delavka. V Avstralijo je prišla leta 1962, spoznala Milana Goriška iz Celja in leta 1966 sta se poročila v cerkvi sv. Frančiška v Paddingtonu. Poročni obred je vodil p. Valerijan Jenko. Slavka zapušča moža Milana ter znanca in prijatelje. Otrok nista imela. K cerkvenemu pogrebnemu obredu smo se zbrali v torek, 8. 11. 2022, v kapeli pogrebnega zavoda Olsens Farewells v severnem Bexleyu (Bexley North). Po pogrebnem obredu je bila pokojnica upepeljena.

VAŠI DAROVI:

Bernardov sklad: 390 \$: Les Boelckey. **200 \$:** Kathy Cvetkovich. **100 \$:** Betty Čeligoj. **80 \$:** V. Zveglic, Franc Vertelj. **40 \$:** Nives Kocjančič, Ivanka Bajt, Branko Repolus, Gusti in Ema Tomazin, Kristjan Tomazin, Janez in Marija Rotar, Slava Fatovic, Mili Vuksinič, Jože Tostovrsnik, Željko in Sylvia Rob, Lyn in Karl Bevc, Tanya Ninkovič, Albert in Iva Logar. **30 \$:** Maria Belavic, Matija in Nada Štukelj, Jože in Majda Grilj. **20 \$:** Marjan Saksida, A. A. Šuštar, Paula Ogrizek, Ema Iskra, Jože in Danila Štolfa, M. Mencinger, Marija Zaja, Milena Birska, Ignac in Helena Zver. **10 \$:** Jože in Marta Gjerek, Lucija Knafelc, Marija Lagonda, Ivan in Ivanka Domajnko, Frances Butinar, Janez Mohorko.

Za misijone: 1.000 \$: N/N. **500 \$:** N/N. **400 \$:** N/N, N/N. **200 \$:** N/N. **100 \$:** Anna Lapuh. **50 \$:** Danica Petrič, Kristina Car.

Za Pedra Opeka: 200 \$: Milka Brožič. **50 \$:** Danica Petrič.

Za lačne: 250 \$: N/N. **200 \$:** Nicholas J. Sorenson.

BOG POVRNI VSEM DOBROTNIKOM!

POLOVINKE

Katarina Mahnič

Jesenska polnost bivanja (16)

Včasih se v dveh mesecih ne zgodi nič posebnega, vsaj nič posebej zapisa vrednega. Tokrat je bilo dogajanja in dogodkov toliko, da moram zanje pošteno zajeti sapo in pobrsirati po spominu, da se mi ne bo kakšen izmuznil. Jesensko obilje me je dobesedno preplavilo, pa saj ni čudno, ko sem se toliko potikala po gozdu za kostanjem in gobami. Obojega je bilo letos ogromno, tako da sva se gob najedla tudi midva z Branetom, ki nimava oči zanje. Še posebej navdušena sva nad sirovkami, tistimi oranžnimi, iz katerih primezi oranžen mleček; tudi v Avstraliji rastejo. Okusne in pikantne so, dobro se jih vidi, pa še eno prednost imajo – ljudje jih redko nabirajo, ker se jim zdi njihov videz strupen. Sploh v Sloveniji večina ceni ali pa upa nabirati samo jurčke, no, morda še lisičke in marele, tako da so bili v sezoni, kot je bila letošnja, brezovčki, maslenke, turki, travniški kukmaki, sirovke, kostanjevke ... vedno na voljo. Ker ponavadi v gozd ne grem zaradi gob, ampak predvsem na sprehod z Dingom, so mi za nenadni »ulov« velikokrat prav prišle kar vrečke, namenjene pasjim kakcem.

Se pa jesen ni začela tako radodarno, pravzaprav se je začela z veliko izgubo. Narasla Kolpa – tako hudih poplav te reke domačini ne pomnijo že vsaj 70 let – nama je odnesla čoln, najin rumeni kanu. Seveda je bila kriva lastna nemarnost; »zasidranega« sva imela v kraju Kot, in ko je voda narasla in se razlila, ga je pač neusmiljeno vzela s seboj. Kanuja nisva uporabljala prav pogosto, zaradi dvojnega dna je bil izredno težak in nemogoč za prevažanje. Ponavadi sva se skregala, še preden sva ga snela s strehe kombija in privlekla do vode. Ko je bil enkrat v njej, pa se je spremenil v izjemno plovilo, saj je bil praktično nepotopljiv, in v njem je bilo ravno dovolj prostora za dva človeka in psa. Kot se pri stvarih, pa tudi pri ljudeh, rado dogaja, sem se šele z njegovo izgubo zavedla, da sem ga pravzaprav imela strašno rada; tisto tiho drsenje med dvema bregovoma zelene reke bom res pogrešala. Privoščim mu, da bi se njegov pobeg zares končal v Črnem morju, kot se je pošalil prijatelj gasilec. Kolpa se namreč zliva v Savo in Sava v Donavo, Donava pa – v Črno morje. In glede na to, kako hitra in divja je bila tiste dni, takšen scenarij niti ne bi bil nemogoč.

In že je prišla Baška na otoku Krku konec septembra. Spet se mi je potrdilo, da vsaj enkrat na leto potrebujem morje, pa če še tako zatrujem, da reke izpolnijo vse moje želje po plavanju. Morje je en tak odmik od resničnosti in vsakdana: skromno taborniško življenje, sol v zraku in tista neskončna modra ploskev, ki jo v Baški razbija samo mogočna kulisa otoka Prvič – nikoli se ga ne morem dovolj nagledati. Če bi me kdo vprašal, kaj sem v letih, ko sem živela v Avstraliji, najbolj pogrešala, bi izstrelila: hrvaško morje! Hecno, kajne, na celini, obdani z morjem, pogrešati tisto jadransko lužo.

Naš tabor v Baški in zadaj otok Prvič

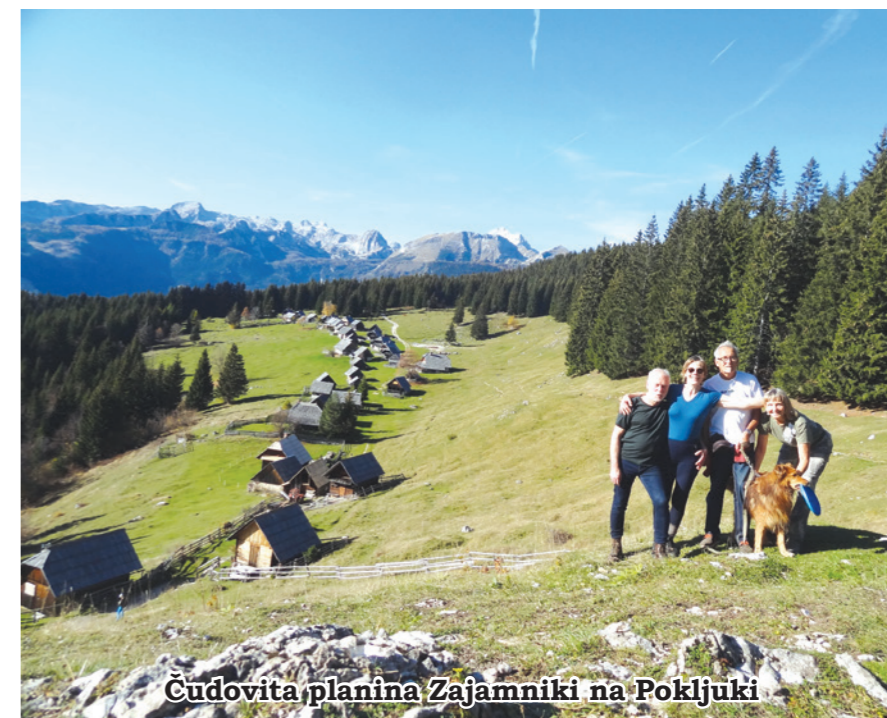
Oktober je mesec različnih maratonov. Letos sem se kot gledalka znašla na Novomeškem polmaratonu in se z nostalgijo spominjala svojega edinega, ljubljanskega, pred petnajstimi leti, ko sem pritekla v cilj kot v počasnem posnetku (*slow motion*), izmučena do amena. Malce sem precenila svoje tekaške sposobnosti in se drzno namenila preteči 21 kilometrov, čeprav jih prej nikoli nisem več kot 15. Spominjam se, kako me je nekje pri živalskem vrtu, še kakšna dva kilometra do cilja, prehitel zmagovalni Kenijec – ampak za njim je bil že drugi krog, se pravi skoraj 42 kilometrov! Kljub nezavidljivemu rezultatu pa sem vseeno vesela, da to izkušnjo imam; ne vem, če bi bila danes še sposobna preteči takšno razdaljo. So stvari, ki ti nepreklicno uidejo, če jih ne uresničiš ob svojem času, sploh tiste fizične. Kolajno sem pa le dobila (saj jo je dobil vsak, ki je pritekkel v cilj), in jo ponosno spravila k medalji za 75 kilometrski kolesarski maraton (ki jo je tudi dobil vsak, ki je prikolesaril v cilj) in k medalji za Tek preko Silbe, mojega ljubega otočka – k oranžni morski zvezdi iz mavca, ki si jo še zdaj kdaj poleti obesim za vrat (to smo dobili le najboljši, ampak konkurenca ni bila bogvekaj).

Ker Novo mesto ni daleč od Dolenjskih toplic, si skoraj vsako leto tam privoščim fizioterapijo, ki mi jo predpiše zdravnica zaradi kroničnih težav s hrbtenico in kolkom. Veliko mojih prijateljev pravi, da nimajo časa za kaj takega, jaz pa na vzdrževanje telesnega blagostanja gledam nekako tako kot na servis avtomobila: če ga avtu privoščim vsaj enkrat letno, bi bil greh, če si ne bi vzela časa tudi za lastnega. Poleg tega imam Dolenjske toplice rada, pa tudi strogi urnik in režim terapij. Tiste dni res čutim, da sem naredila nekaj zase, in ne morem razumeti ljudi, ki jim zdravstveno zavarovanje krije tudi bivanje v topliškem hotelu, oni pa se kar naprej pritožujejo, kako jih mučijo in kako bi šli radi čimprej domov. Letos mi je posebej ostala v spominu zgodnjejutranja telovadba v bazenu, ko

je eden od možakarjev začel peti, pritegnila sta mu še dva, in potem sploh niso hoteli nehati. Tako smo se jim nasmejali – ne petju, ampak njihovim šalam, ki so jih zbijali vmes –, da smo imeli mimogrede še dober trening za trebušne mišice.

Oktober sta naju obiskala prijatelja iz Avstralije Christine in Gerhard, ki živita na prelepi farmi v Yandoitu v Viktoriji. S Christine, Nemko po rodu, sva skupaj študirali Professional Writing and Editing; v prijateljstvo naju je potegnilo, ker sva bili obe Evropejki in zato druga drugo razumeli bolje kot najine avstralske »classmates«. Za njih sva bili pa midve malo čudni, mogoče kdaj v svoji vedoželjnosti tudi preveč predrzni, saj naju je najljubši profesor Barry klical kar »terrible twins«. S Christine in Gerhardom smo mislili biti skupaj devet dni, pa sta zbolela za kovidom in nam jih je tako ostalo samo pet. Ampak smo v njih uresničili rek »kratko, a sladko«, saj nas je bilo povsod dovolj:

Bled, Bohinj, Pokljuka, planina Zajamniki, Ljubljana, Novo mesto, Semič, Koprivnik na Kočevskem, Strunjan, Piran. Nista se mogla načuditi, kako lepo je v Sloveniji, koliko imamo še neokrnjene narave, planin, gozdov, jezer in rek, pa lepih cerkva, bogatih muzejev, zanimive arhitekture, kako gostoljubni in prijazni so ljudje ... Zanju sta bila Slovenija in druženje z nama z nama absolutni

Čudovita planina Zajamniki na Pokljuki

»highlight« njunega enomesečnega potovanja, pa sta prej obiskala Amsterdam, Škotsko, ter svoje sorodnike v Nemčiji. Predvsem pa je bilo za naju s Christine dragoceno ponovno odkrivanje in poglobljanje najinega prijateljstva. Zanimivo je, kako se z leti ljudje spreminjamo, kar seveda spreminja tudi odnose med nami. Včasih kakšen star in dober prijatelj odpade, ker sta se oba tako spremenila, da nimata več kaj dosti početi skupaj, kakšen drug, s katerim sta redko v stiku, pa se ti na novo usede v srce. Se mi zdi, da se nama je to na tem obisku dogajalo s Christine. Dvajset let nazaj sošolki, »konkurenčni« mladi ženski in mami fantkov (Jon je bil osem let starejši od njenega Aidana in je bil kdaj pa kdaj celo njegova varuška) sva zdaj »mehkejši«, strpnejši in zaupnejši in se veliko bolj ljubeče sprejemava. Mislim, da jo bom tokrat res pogrešala.

Listam knjigo razglednic *Saj grem samo mimo* Aleša Debeljaka, pesnika, esejista, prevajalca, bistroumnega intelektualca, ki je prezgodaj umrl v čudni prometni nesreči. Nor je bil na pisanje razglednic, pisal jih je kar naprej – prijateljem, znancem, domačim, vsem po vrsti. Vrnejo se spomni na moja razgledniška dopisovanja, kajti tudi jaz sem kot obsedena pisala razglednice (tako na gosto sem jih popisala, da mi je včasih zmanjkalo prostora za podpis), pa na prejetje pošte v Avstraliji, ko sem vsako jutro polna pričakovanja kar letela k nabiralniku – le da sem bila takrat bolj vesela pisma kot razglednice. Spomnim se, kako sem pred vsakimi božično-novoletnimi prazniki za kuhinjsko mizo izdelovala božične voščilnice – vsako sem naredila za točno določeno osebo. Tudi zdaj, ko nas je elektronska doba »pokvarila«, da se sporazumevamo večinoma z e-maili in sms-ji, še vedno rada pošiljam »klasično« pošto, vsaj s potovanj. Na Madžarskem sem pred nekaj leti v Kečkemetu hotela oddati kupček razglednic z že nalepljenimi znamkami. Še danes mi ni jasno kako, ampak nenadoma jih nisem več imela v rokah. Prehodila sem vse poti, po katerih smo hodili, celo v smetnjake sem pogledala, razglednice pa, kot da bi se v zemljo vdrle. Nekaj časa sem doma še naivno upala, da bodo morda le prispele, da jih je nekdo pobral in oddal na pošti ... Potem sem nanje pozabila. Čez leto in pol sem pri mamici v Ljubljani odklenila nabiralnik in v oči mi je padla znana podoba – reprodukcija slike neke madžarske slikarke. Kar nekaj

časa sem potrebovala, da sem dojela, da je končno prispela že skoraj pozabljena razglednica iz Kečkemeta. Tistega dne so razglednice dobili tudi vsi drugi, ki sem jim pisala. Poleg znamke je nekdo na vsako narisal sonček, smeška, oblček, srček, ptička ... vse čisto majčkeno; ljubek podpis najditelja, ki mu ne bom mogla nikoli reči hvala ali ga prositi, naj mi razjasni, kaj se je z razglednicami dogajalo. Takšen čudež se ti z elektronsko pošto ne more zgoditi.

Aleš Debeljak je na eni od razglednic svojemu sinu napisal: »Pravijo, da se izgovorjena beseda izgubi, napisana pa ostane. Ampak glavni razlog je, da se pusti neka sled ljubezni in pozornosti!« Želim vam, da v prihajajočih prazničnih dneh oddate in prejmete čimveč staromodne pošte.

Slovenian Mission Adelaide

P. DAVID ŠRUMPF OFM

47 Young Avenue, West Hindmarsh SA 5007

Poštni naslov: PO Box 156, WELLAND SA 5007

P. David (mobilni tel): 0497 097 783; Telefon v Melbournu: 03 9853 7787;

E-mail: slomission.adelaide@gmail.com

Nekako težko pričujem s pisanjem tega prispevka za zadnjo letošnjo številko *Misli*. Pa to verjetno ne samo zato, ker se v tem času v naši skupnosti ni zgodilo kaj velikega in pomembnega, ampak verjetno tudi, ker ni bilo vse kar se je dogajalo ali zgodilo ravno dobro. Septembra sem imel na **obisku nečaka iz Slovenije, Andreja in Francija**, sinova mojega brata Milana. Čas smo si razporedili tako, da so bile redne stvari opravljene, uspeli pa smo videti tudi nekaj Avstralije. Začetek septembra smo preživeli v Južni Avstraliji, nato smo se odpravili v Melbourne, kjer sem pripravil za tiskarno peto številko letošnjih *Misli*, nato smo odšli proti Sydneyju in

se pred zadnjo septembrsko nedeljo vrnil v Adelaido. Kmalu za tem sta se nečaka vrnila v Slovenijo, saj sta oba študenta (Andrej zaključuje svoj študij mehatronike, Franci pa ga začenja).

Že v juliju in avgustu pa **me je bolela rama**, kar se je potem dokaj umirilo, ravno za obisk nečakov. Konec septembra me je začela spet močneje boleti in nekaj tednov je trajalo, da sem prišel do pravega zdravnika, specialista, ki je ugotovil, da imam v rami vnetje sklepnega mešička (*bursitis*), na oz. v ključnici (*collarbone*) pa infekcijo oz. zastrupitev z bakterijo stafilokokov. Ker je ta zastrupitev precej nevarna, saj se lahko razširi po telesu, sem imel v tednu od 21. do

28. oktobra dve operaciji, najmanj štiri tedne pa moram dobivati antibiotik v žilo. Zato nosim okrog pasu torbico s plastenko, ki mi jo pridejo medicinske sestre zamenjati vsak dan. Sledilo bo še zdravljenje z antibiotičnimi tabletami. Nato, pravi zdravnik, se bomo lahko lotili reševanja bursitisa v rami.

Hvala vsem, ki ste mi v teh dneh in tednih kakorkoli pomagali. Nekateri ste mi pomagali s prevozi, me prišli obiskat, mi prinesli domov hrano; nekateri ste poklicali, poslali sporočilo – **vem pa, da ste mnogi molili zame in za moje zdravje in za to sem Vam najbolj hvaležen. Bog lonaj vsem!**

Ker je kazalo, da bom moral ves oktober ostati v Adelaidi, sem nameraval maševati v cerkvi tudi 9. oktobra, a sem moral mašo odpovedati. Tudi maša 23. oktobra je odpadla, ker sem bil v bolnišnici, v petek popoldne pa sem prišel domov, da smo lahko imeli **mašo na zadnjo nedeljo v oktobru** in potem tudi **maši na praznik vseh svetih in na dan spomina na rajne**. Maše bomo imeli vse novembrske nedelje, tja do prve decembrske, saj moram zaradi antibiotikov ostati v Adelaidi.

Svečke za pokojne, ki počivajo na pokopališčih v Avstraliji, Sloveniji ali drugod po svetu.

Sveča na oltarju za vse tiste naše adelajdske rojake, ki se jih nihče ne spomni z daritvijo svete maše.

Zdaj smo se že nekako navadili, da je zadnjo nedeljo v mesecu BBQ večerja v slovenskem klubu, naslednjo nedeljo, prvo v mesecu, pa BBQ kosilo po maši v naši dvoranci. **Hvala organizatoriki Angeli Dodič ter vsem, ki ji pomagata, bodisi nekaj dni prej pri pripravi ali v nedeljo pri postrežbi in pospravljanju.** **Hvala tudi vsem, ki prinesete solate in pecivo** – tako za BBQ kosila kot tudi druge nedelje, ko imamo maše v naši cerkvi. Po maši se radi še malo srečamo v dvoranci, kaj prigriznemo ter popijemo kavo ali čaj. Gospodinje darujejo pecivo in svoj čas, izkupiček pa poklonijo za delovanje misijona. **Bog lonaj vsem!**

ADVENT IN BOŽIČ

Na zadnjo nedeljo v novembru bo 1. adventna nedelja. Pri maši bomo blagoslovili naš skupni **adventni venec ali znamenje**, hkrati pa vam predlagam, da naredite venec ali znamenje s štirimi svečkami (po možnosti vijoličnimi, ena naj bo svetlejša) tudi za vaš dom. Naj nas opozarja in opogumlja, da bi pomislili na Kristusov prihod: na tis-

tega, ki ga bomo praznovali v božičnem dogodku, in tudi tistega končnega, ko se bomo srečali z njim kot s sodnikom. **Zgodnjo polnočnico bomo imeli v soboto, 24. decembra, zvečer ob 9. uri.** Na začetku bomo blagoslovili jaslice in kipce Ježuščka za domače jaslice.

Božična maša bo na božični praznik, v nedeljo, 25. decembra, ob 10. uri. Tisti, ki zvečer težko pridete v cerkev, ste še posebej vabljeni k dnevni maši.

Praznik Svete Družine, zavetnice naše cerkve in misijona, bo letos v petek, 30. decembra. Ker je božič na nedeljo, pomeni, da med božičem in novim letom ni nedelje, in praznik se obhaja v petek. Imeli bomo sveto mašo.

V nedeljo, 1. januarja, na dan novega leta 2023, je praznik Marije, Božje matere. V cerkvi ta dan praznujemo tudi svetovni dan miru.

Praznik Gospodovega razglasenja oz. svetih treh kraljev bomo praznovali v nedeljo, 8. januarja, kot ga praznujemo v Avstraliji. Tradicionalni datum je sicer 6. januarja.

Rojakom in prijateljem voščim blagoslovljen božič. v novem letu pa naj vas napljujejo mir in Božji blagoslov!

POKOJNA

ELLEANOR PAULINE ZAVRL, roj. DAVIS, je umrla 9. septembra 2022. Rojena je bila 5. oktobra 1933 v Semaphoru v Južni Avstraliji. Leta 1954 se je poročila s Pavlom Zavrlom iz Mavčič na Gorenjskem, ki je leta 1948 zapustil Slovenijo in še istega leta prispel v Adelaido. Vse življenje so

živeli v četrti Woodville West. Mož Pavel je umrl leta 2008. Čeprav ni znala prav dobro slovensko, je bila naročnica *Misli* in večkrat je s katero od hčerk prišla tudi k slovenski maši v našo cerkev.

Od nje so se poslovili v cerkvi Our Lady Queen of Peace v Albert Parku in jo položili k počitku v grob moža na pokopališču Cheltenham.

Sožalje hčerkama Pauline in Helen, sinu Valentinu ter njihovim družinam.

Kip kraljice Elizabete II. na terasi parlamenta v Canberri s šopki cvetja

V žalni knjigi v parlamentu je tudi slovenski zapis: Počivaj v miru!

Izgubili smo prijatelja

Kadar zasledim na mobilnem telefonu objavo prijateljice Marthe Magajna, da smo izgubili še enega prijatelja (ali pa osmrtnice slovenske oddaje na SBS radiu) me kar zmrazi in stisne pri srcu. Saj skoraj vse pokojne rojake poznam iz slovenske cerkve, iz društva ali Kluba Triglav. In v četrtek, na fatimski dan, 13. oktobra 2022, smo se poslovili od dragega prijatelja Jožeta Modrijančiča. Bil je cerkveni pevec. S svojim lepim tenorjem je pel Bogu, materi Mariji v čast, nam pa v veselje. Bil je član naše igralske družine; ko smo se ob večerih zbirali na vajah, se je svojih vlog vedno hitro naučil. Radi smo se skupaj nasmejali, peli in debatirali. In če sta p. Valerijan ali zdaj p. Darko oznanila, da je treba pri cerkvi čistiti, oskrbeti vrt ali kaj popraviti, so bili na delovni akciji vedno tudi Jože, njegova žena Marija in hčerka Jožica.

Jožeta sem spoštovala kot poštenjaka. Imela sem ga rada. Izžareval je dobroto. Bil je tako prisrčen, šegav, nasmejan, duhovit in tudi moder. Vsakemu je rad pomagal. Z mojim možem Janezom ga bova pogrešala. Bil je del najinega življenja, bližnji sosed v Merrylandsu. Bil je tudi zaveden Slovenec, ki je ljubil narodno glasbo, posebno Avsenikovo in Slakovo.

Nebeškega očeta prosim, da nam vsem, ki smo ga imeli radi, podeli tolažbo in upanje, da bomo vredni priti v nebesa. Počivaj v miru Božjem, dragi prijatelj!

Danica Petrič

Zima, zima bela

Zima, zima bela, vrh gore sedela, pa tako je pela, da bo Mirka vzela ...

Kot otroci smo radi prepevali to pesmico. Ob nedeljah za zajtrk, ko tukaj pri nas sedemo k večerji, sem imela navado telefonirati svoji mamiki. Poklicala sem jo tudi v nedeljo, 2. decembra 2020. In mami mi je kot vedno rekla: »Ljubica moja, kako vesela sem, da slišim tvoj glas. Kdaj boš prišla?« In potem mi je povedala, da gleda skozi okno, kako pada prvi sneg. In jaz sem ji rekla: »Mami, tvoji lasje so beli kot sneg. Tako si lepa.«

In brat Poldi je začel peti: »Zima, zima bela ...« In ko sem jaz pela, da bo zima vzela Sineta (tako namreč kličemo Poldija) je on pel, da bo zima vzela mene – Danico.

Kakšen šok je bil zame, ko me je le tri ure po tem petju in pogovoru z mami in bratom poklicala nečakinja Špela in rekla: »Babi je zaspala!« Nisem mogla razumeti, dojeti, zato sem vprašala: »Kako zaspala?« Špela mi je razložila, da se je zadušila pri jedi, saj zaradi demence ni mogla prav požirati. Stara je bila 88 let.

In 20. avgusta 2022 se je vsa družina Novak v Sloveniji zbrala pri bratu Leopoldu, da so praznovali 90. rojstni dan naše mamike. Mene ter moja otroka Tomaža in Barbaro so v praznovanje vključili z »video call«.

Moje slovo od mami je z našo pesmijo *Zima, zima bela*, katero smo njeni trije otroci nešteto krat peli z njo. Mami, v mojem srcu ostajaš živa! In ob nedeljah ob najini uri se še vedno v duhu pogovarjam s tabo in slišim tvoje vprašanje: »Ljubica moja, kdaj boš prišla?«

Mami me je v domovini čakala 20 let. Počivaj v miru, ljubljena.

Kako naj ti povem

Kako naj ti povem,
da sem z mislijo pri tebi?
Kako naj ti povem,
da le z njo zvečer zaspim?
Kako naj ti povem,
da za vedno boš ob meni,
čeprav že v grobu spiš,
srce je le s teboj ...

Danica Petrič

Ciril Zlobec

(4. julij 1925–24. avgust 2018)

Razlogi so

Čeprav nam jih življenje sproti ruši,
razlogi so: ko tonemo v temò,
v obup, se nam na temnem nebu v duši
kot severnica v kažipot prižgo.

Preveč temè se v nas je usedlo z leti,
prekrilo naš otroški kam in kod,
samo nazaj je treba se ozreti,
do svojih bosih nog spet najti pot.

Razlogi so, čeprav oko morda
jih več ne uzre, ne ujame več uho,
čeprav ob njih srce, od lepih sanj
utrujeno, nič več ne vztrepeta.

*Razlogi za življenje so! Celo
ko je življenja v nas vse manj in manj.*

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM: 0455 444 912
 p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783
 Sts. CYRIL and METHIDIUS
 SLOVENIAN MISSION

Baraga House, 19 A'Beckett Street
 PO Box 197, KEW VIC 3101
 Tel.: (03) 9853 7787
 E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

Ali bo Kristus našel toplo srce, ko bo prišel za Božič?

Sveta Mati Terezija (1910–1997) nam je zgled predvsem v nesebični ljubezni do bližnjega, ki ima svoj trdni temelj v Bogu. Svoje življenje je posvetila najrevnejšim in nam zapustila veliko svojih duhovnih spisov, ki so lahko navdih, da bo tudi naše življenje raslo v veri in sočutju. O prihajajočih praznikih je zapisala naslednje misli:

Advent je kakor pomlad ...

Advent je kakor pomlad. Prihaja kakor majhno dete, ki tako zelo potrebuje svojo mater. Ozrmo se nanjo in dotaknimo se tiste veličine, ki napolnjuje globine Jezusove in Marijine ponižnosti. Če zares želimo, da nas Bog napolni, moramo s ponižnostjo izprazniti same sebe vsega tistega, kar je v nas sebično. Prosimo, da bomo sposobni sprejeti Jezusa za Božič; ne v mrzle jasli svojih src, ampak v srce, polno ljubezni in ponižnosti, v srce, toplo od medsebojne ljubezni. Ob Božiču prihaja Kristus kot majhen otrok, tako majhen, tako nebogljen, tako zelo potreben vsega, kar more ljubezen dati. Ali smo pripravljene, da ga sprejmemo? Če bi Marija in Jožef iskala

prostor, da bi tam nastanila Jezusa, ali bi izbrala naš dom in vse, kar je v njem?

Božja dobrota in ponižnost

V Bogu se mi zdita dve stvari čudoviti: njegova dobrota in njegova ponižnost. Njegova ljubezen in njegova ponižnost sta izredni in zbujata pozornost. Bog je resnično ponižen. Prihaja z neba in uporablja tako slabotno in nepopolno orodje, kakor smo mi. Poniža se in milostno deluje po nas. Ali ni to čudovito? Zaupajte Bogu. Čutite gotovost Božje previdnosti. Zanesite se nanj. On ve. On bo poskrbel. Naj preizkusi in varuje našo vero vanj. Čakajte ga. Zaupajte in verujte. Dajte Jezusu ne le svoje roke, da služijo, ampak tudi svoje srce, da ljubi. Molite z brezmejnimi zaupanjem v ljubečo Božjo skrb do vas. Naj vas uporabi, ne da bi se z vami posvetoval. Naj vas napolni z veseljem, da boste oznanjevali brez oznanjevanja.

Ljubezen se začenja v naših družinah

Kje se začenja ljubezen? Doma. Naučimo se ljubezni v naši družini. V naši lastni družini imamo morda zelo uboge ljudi in jih sploh ne opazimo. Nimamo časa, da se jim nasmehnemo, nimamo časa, da se pogovorimo drug z drugim. Prinesimo to ljubezen, to nežnost v

naš lastni dom in videli bomo razliko. Naredite iz vašega doma in iz vaše družine drugi Nazaret, kjer vladajo ljubezen, mir, veselje in edinstvo, kajti ljubezen se začenja doma. Tam morate začeti in napraviti svoj dom za središče goreče ljubezni. Biti morate upanje trajne sreče svoji ženi, svojemu možu, svojemu otroku, svojemu staremu očetu, stari materi, vsakomur, ki je povezan z vami.

Jezus prihaja na svet

Danes Jezus ponovno prihaja med svoje, toda njegovi ga ne sprejmejo. Prihaja v razpadajočih telesih naših ubogih. Prihaja celo v premožnih, ki se dušijo v lastnem bogastvu. Prihaja v samoto njihovih src, in kadar ni nikogar, da bi ga ljubil. Jezus prihaja k tebi in meni, a pogosto, zelo pogosto, gremo mimo njega. Ali bo Kristus našel toplo srce, ko bo prišel za Božič? Zaznamujte adventni čas s tem, da ljubite druge in jim služite z Božjo ljubeznijo in zavzetostjo.

V nedeljo, 25. septembra 2022, smo se ob 15. uri (3 pm) v katedrali sv. Patrika v Melbournu udeležili nedeljske maše za migrante in begunce. Ob somaševanju migrantskih kaplanov jo je daroval nadškof msgr Peter A. Comensoli.

V mesecu novembru so bile naše misli z našimi dragimi rajnimi sorodniki in prijatelji, ki ostajajo z nami povezani na poseben način. Vezi ljubezni, ki smo jih z njimi stkali v času življenja, se nikoli, tudi po smrti, ne izbrišejo.

V torek, 1. novembra 2022, smo obhajali praznik vseh svetih. Slovesna maša je bila ob 10. uri. Ob 12. uri so bile molitve za rajne na pokopališču Kew.

Na prvi petek, 4. novembra ob 10. uri, smo poleg izročitve in posvetitve Jezusovemu in Marijinemu srcu molili tudi za naše drage rajne sorodnike in prijatelje. Naši rajni ne potrebujejo razkazovanja z dragocenim cvetjem in tekmovanja v številu prižganih sveč. To, kar jim resnično koristi, je naša molitev zanje, ki je najvišji izraz naše ljubezni do njih.

Predobri Oče, priporočamo ti naše drage rajne v trdnem upanju, da bodo z vsemi,

ki so v Kristusu umrli, vstali poslednji dan. Zahvaljujemo se ti za vse darove, s katerimi si jih v tem življenju obdaril, bili so nam znamenje tvoje dobrote in občestva svetih v Kristusu. Milostno usliši naše prošnje in jim odpri rajnska vrata, nas pa tolaži z upanjem vere. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Še naprej Vas prijazno vabim, da se v prihodnosti vsaj kdaj udeležite tudi petkove maše ob 10. uri (am). Ob petkih je tudi več možnosti in časa za pogovor. V nedeljo je res veliko stvari, in včasih se zdi, kot da si nočem vzeti časa za vas ali da vas kar na hitro odpravim. Vesel bom vsakega, ki bo prišel na pogovor med tednom, vsekakor pa vas prosim in vam priporočam, da me pred tem pokličete po telefonu (0455 444 912), da bom doma in ne boste ostali pred zaprtimi vrati. Hvala za Vaše sodelovanje in razumevanje.

Za vse tiste, ki zaradi oddaljenosti, oslabelosti ali drugih vzrokov ne morete priti v cerkev v Kew, še vedno obstaja možnost spremljanja maše na družbenem omrežju. Prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (am) na naši Facebook strani: **Slovenian Mission Melbourne** <https://www.facebook.com/slovenianmissionmelbourne>

NOVO CERKVENO LETO bomo začeli s prvo adventno nedeljo, 27. novembra 2022. Takrat bomo blagoslovili adventni venec v cerkvi, ki nas bo vse do svetega večera opozarjal, da je iz nedelje v nedeljo med nami več luči, ki nas bo na koncu pripeljala do novorojene Luči, deteta Jezusa.

ADVENTNO ROMANJE V TA PINU bomo imeli v soboto, 3. decembra 2022. Ob 10. uri se bomo zbrali pred našo kapelico, kjer bomo zmolili litanije in nato ob 11. uri darovali mašo v cerkvi. Po maši se bomo okrepčali iz svoje popotne torbe.

NA SVETI VEČER, v soboto, 24. decembra 2022, bomo ob 21. uri (9 pm) pred jaslicami v lurški votlini imeli polnočnico.

Na Božič, v nedeljo, 25. decembra, bosta sv. maši ob 8. in 10. uri.

Sv. Štefan, ponedeljek, 26. decembra, maša ob 10. uri. V Sloveniji je ta dan tudi državni praznik samostojnosti in enotnosti.

Na silvestrovo, v soboto, 31. decembra, bo zahvalna maša ob 10. uri.

BISTVO BOŽIČA – PRAZNIKOV

Lansko leto sem zapisal misel, ki ostaja aktualna tudi ob letošnjih praznikih:

Zame je bistvo božiča darovanje, a ne kupljenih daril, ampak podaritev samega sebe, svojega časa, svoje fantazije in svojega veselja drugemu, ki tega nima ali ne more imeti. Saj potem prejmeš sam toliko ljubezni in toliko topline, kot jo lahko podari le božična noč. Toliko je drobnih, vsakdanjih reči, ki so odsev večne Božje lepote in ljubezni, kakor tudi odsev dejstva, da Bog nad nami še ni obupal, čeprav smo morda mi obupali tudi nad njim. Ko se bomo ob koncu dneva znali zahvaliti za drobne stvari, ki so nam polepšale sicer težak dan, bomo videli, kako se Bog vsak trenutek

sklanja k nam. Prihaja v naše uboštvo, našo revščino in prinaša žarek upanja, prinaša dovolj svetlobe, da bi videli korak naprej.

Da, dragi prijatelji slovenskega misijona v Kewju, velja za vse: »Čisto do vas se sklonilo nocoj je dobrotno nebo.« Vsem, posebej še ubogim in trpečim, želim, tudi v imenu p. Davida, blagoslovljene božične praznike in vsega dobrega v prihajajočem letu 2023.

ZAKONSKI JUBILANTI 2022

V nedeljo, 16. oktobra, smo se pri sv. maši spomnili naših zakonskih jubilarantov. Letos svoj jubilej obhajajo:

65 let

ALBERT in IVANA LOGAR; FRANC in IVANKA SLAVEC; ANTON in MARIJA ISKRA; ALBIN in KRISTINA KOCJANČIČ; ANTON in ALOJZIJA NOVAK

Diamantnoročenci Marija in Anton Iskra ter Albin in Kristina Kocjančič

60 let – biserna poroka

JANEZ in GERTRUDA VIRANT; LOJZ in LJUBICA HOJNIK

55 let

ANTON in OLGA BOGOVIČ; LOJZE in ANICA MARKIČ; ALOJZ in JOŽEFA JAKŠA

50 let – zlata poroka

MATIJA in PAVLA CESTNIK; IVAN in SONJA MAJCEN; JOŽE in MAJDA GRILJ

45 let

FRANK in ANGELA PLESNIČAR

40 let

KEVIN in MARIA HERVATIN; ANDREW in MARTA SMITH; FELIKS in METKA GRANDOVEC; ANDREW in ANITA FISTRIČ; DARKO in LJUBICA POSTRUŽIN; DOMINIK in TEREZIJA ČERNJAK; FRANCIS in DORIS LENARČIČ

35 let

FRANK in GRETA PROSENIK; CAMERON in LORETTA NEILSON

30 let

TONY in SUSY KOSI

25 let – srebrna poroka

ROLAND in MELINDA MRAK; JOHN in OLGA GRIL

20 let

PAUL in LISELOTTE BOGOVIČ

15 let

RHETT in CATHERINE BEERE; STANLEY in TANJA CHRISTOFAS; CAMERON in WENDY DOYLE

10 let

MARK in KATHLYN NOTARO

Vsem jubilantom iskreno čestitam in kličem nanje nadaljnjega blagoslova. Vsakemu paru želim medsebojnega razumevanja, sodelovanja, ljubezni, vedrine, veselja, smeha in zvrhan koš novih dogodivščin na skupni poti.

ODŠLI SO**ANTONIJA (Tončka) SMRDELJ, rojena SMRDELJ**

je umrla v četrtek, 25. avgusta 2022, v BlueCross Glengowrie Aged Caru v Glenroyu. Rodila se je 8. januarja 1933 v Selcah pri Pivki. Od nje smo se poslovili v naši cerkvi v Kewju v ponedeljek, 12. septembra 2022. Ob 12. uri smo zmolili rožni venec in nato imeli mašo zadušnico. Ob 15. uri (3 pm) smo jo pokopali na pokopališču Keilor. Imela je brata Jožeta ter sestri Nado in Vero. Leta 1957 je štiriindvajsetletna odšla iz Slovenije v Italijo, kjer je dve leti preživela v begunskem taborišču. Z ladjo The Waterman je leta 1959 odplula proti Melbournu, kjer se je sprva nastanila pri sestri Nadi v Richmondu. Kmalu po prihodu je srečala Albina in se z njim 12. novembra 1960 poročila. Skoraj 25 let sta živela v Hadfieldu, nato pa sta se preselila v hišo v Greenvale. Rada je vrtnarila. Z možem sta se udeleževala različnih prireditev, ki jih je organiziral slovenski klub. Imela je izreden smisel za humor. Odlikovali so jo prijaznost, ustvarjalnost in radodarnost.

Sočutje hčerki Magdi, sinu Robertu, vnukinjam Sarah, Rosi, in Karli, vnukoma Adrianu in Adamu, ter sestri Veri Česnik v Sloveniji.

JOŽEF POVH

je umrl v torek, 6. septembra 2022, v John Fawkner Private Hospitalu v Coburgu. Rodil se je 25. junija 1938 v Pivki. Od njega smo se poslovili v četrtek, 15. septembra 2022 ob 11. uri, v Crick Chapelu na pokopališču Fawkner Memorial Park. Potem so ga odpeljali na upepelitev. Sočutje sinovoma Paulu in Leeju, vnukinjam Sharni, Tanyshi in Emmi, vnukom Ronanu,

Lanceju in Royu, ter bratoma Ladislavu in Rafaelu v Avstraliji.

BRANKO BLAŽEVIČ

je umrl v torek, 6. septembra 2022, na svojem domu v Noble Parku. Rodil se je 18. novembra 1964 v Kopru. Od njega smo se poslovili v sredo, 21. septembra 2022 ob 11. uri, v Blair Chapelu na pokopališču Springvale Botanical Cemetery. Potem so ga odpeljali na upepelitev.

Sočutje mami Mariji ter sestri Hildi Leščešen.

ALBERT NOVAK

je umrl v torek, 13. septembra 2022, v BlueCross Ashby Aged Caru v Lower Templestowu. Rodil se je 11. aprila 1930 v Knežaku. Od njega smo se poslovili v naši cerkvi v Kewju v ponedeljek, 19. septembra 2022. Ob 11. uri smo zmolili rožni venec, ki mu je sledila maša zadušnica. Ob 13. uri (1 pm) smo ga pokopali na pokopališču Preston Cemetery. V Avstraliji je spoznal ženo Josephine, s katero sta se 28. decembra 1962 poročila. V Kingsburyju sta si zgradila hišo. Bila sta člana Slovenskega društva Melbourne. Bil je prijazen človek, ki ni veliko govoril, rad pa je poslušal.

Sočutje ženi Josephine in prijateljem.

DARKO BUTINAR

je umrl v četrtek, 15. septembra 2022, v Northern Hospitalu v Eppingu. Rodil se je 11. decembra 1943 v Hrušici pri Ilirski Bistrici. Od njega smo se poslovili v naši cerkvi v Kewju v ponedeljek, 26. septembra 2022. Ob 10.30 je bila maša zadušnica. Po njej smo ga ob 12.30 pokopali na pokopališču Fawkner Memorial Park. Že kmalu je začutil veselje do dela z avtomobili, v Lokah se je izučil za avtoličarja. Takratne

razmere v domovini so ga spodbudile, da se odpravi v daljno Avstralijo, kamor je z ladjo prispel leta 1963. Prvih nekaj let je potoval okrog in opravljal različna priložnostna dela, kasneje je prišel v Melbourne, kjer mu je prijatelj Jim predstavil njegovo bodočo ženo Frances Oblak. Prej kot v dveh letih sta se poročila. Žena Frances rada pove, kako hvaležen je bil za lastno družino in trden dom, ki sta si ga ustvarila. Z nasmehom se tudi spominja, kako je vsakič, ko se je vrnil domov z dela, pri vhodnih vratih zažvižgal in jo pozdravil z besedami »hello beautiful«. V zakonu so se jima rodili trije sinovi: Robert, David in Adrian. V spominu ostaja podoba nasmejanega veseljaka in šaljivca, predanega delavca v kombinezonu in kapi iz časopisnega papirja, dobrega moža in očeta.

Sočutje ženi Frances ter sinovom Robertu, Davidu in Adrianu.

LJUBO DANILO MIKAC

je umrl v nedeljo, 2. oktobra 2022, na svojem domu v Macleodu. Rodil se je 12. maja 1940 v Brestu v Istri. Od njega smo se poslovili v torek, 11. oktobra 2022, v cerkvi St Martin of Tours v Rosaani. Ob 11. uri je bila maša zadušnica. Po njej smo ga ob 12.45 pokopali na pokopališču Warringal Cemetery v Heidelbergu. Mladostna leta je preživel v Rijeki, kjer se je izučil mizarskih spretnosti. Pri dvajsetih letih je iz Trsta z ladjo odpotoval proti Avstraliji, kamor je prispel po 33 dneh. Takoj ob prihodu je našel bivališče v Clinton Hillu, dobil službo sobopleskarja in kmalu srečal ženo Milko, s katero sta se leta 1961 poročila. Aprila 1962 se jima je rodil sin Walter, leta 1965 sin Steven in leta 1972 sin John. Imel je močno naravo, bil je samozavesten in odločen.

Sočutje ženi Milki, sinovom Walterju, Stephenu in Johnu, vnukinjam Isabeli, Mili in Scarlett, vnukoma Danielu in Noahu, ter bratu Mariu Milanu na Hrvaškem.

JOŽE ŠOBA je umrl v soboto, 8. oktobra 2022, v Mercy Place Dandenong Aged Caru. Rodil se je 22. februarja 1942 v Gabrcih pri Rogaški Slatini. Od njega smo se poslovili v torek, 18. oktobra 2022, v cerkvi St Simon the Apostle v Rowvillu. Ob 13.30 (1.30 pm) je bila maša zadušnica. Po njej so ga odpeljali na upepelitev.

Sočutje ženi Štefki, hčerki Tanyji, vnukinjama Carmen in Melindi, vnuku Paulu in pravnuku Jacobyju, bratom Antonu in Martinu Knapu v Avstraliji, ter Slavku in Dragu Šoba v Sloveniji.

KATARINA CEVEC, rojena HOČEVAR, je umrla v sredo, 19. oktobra 2022, v Arcare Aged Caru v Cheltenhamu. Rodila se je 27. aprila 1936 v Hruševki v Tuhinjski dolini. Od nje smo se poslovili v četrtek, 27. oktobra 2022, ob 13.30 (1.30 pm) v Blair Chapelu na pokopališču Springvale Botanical Cemetery, kjer smo jo ob 14.30 (2.30 pm) tudi pokopali. Imela je štiri brate in sedem sester. Pri štirinajstih letih ji je umrla mama. Izučila se je za trgovko. Petega maja 1956 se je v Šmartnem v Tuhinjski dolini poročila z Antonom. Kmalu po poroki sta se odločila, da bosta zapustila domovino. Leta 1959 sta prišla v Avstralijo. Najprej sta živela v Seymourju, kjer se jima je tri mesece po prihodu rodil sin Jim. Kasneje se je bratu pridružil še Tony. Sredi leta 1970 sta se preselila v hišo v Cheltenhamu. Katarina je bila zelo mehka (nežna) oseba, ki se je vedno

trudila, da so bili ljudje, ki jih je srečala, ob njej srečni. Z možem sta bila člana Slovenskega kluba Planica, kjer je Katarina velikokrat pokazala svoje kuharske sposobnosti.

Sočutje možu Antonu, sinovoma Jimu Zdravku in Tonyju, vnukinjama Nicole in Brittney, vnukom Antonu, Kevinu in Chasu, pravnukinji Genevieve, v Sloveniji pa bratoma Tonetu in Francu, ter sestram Ivanki, Malki in Cilki.

METKA GRANDOVEC, rojena MAR-TELAK, je umrla v nedeljo, 30. oktobra 2022, v Calvary Trugo Place Residential Aged Caru v Newportu. Rodila se je 3. oktobra 1943 v Škofji Loki. Od nje smo se poslovili v petek, 4. novembra 2022, v naši cerkvi v Kewju. Ob 12. uri je bila maša zadušnica, po njej pa so jo odpeljali na upepelitev.

Sočutje možu Feliksu in bratu Janezu Martelaku v Sloveniji.

Hčerka Milanka je uredništvu sporočila: **MILAN KAVIC (rojen Kavčič)** je umrl na svojem domu 2. oktobra 2022. Rodil se je 20. septembra 1939 v Lipi. Z ladjo Aurelia je leta 1959 prišel v Avstralijo. Po krajšem bivanju v Bonegilli je odšel na Tasmanijo, kjer je ostal do smrti.

Hčerka Diana je uredništvu sporočila: **GIZELA LOVENJAK, rojena GRAH,** je umrla 18. decembra 2021 v Sunshine Hospitalu. Rodila se je 11. marca 1932 v Vidoncih.

Janez Jernejčič je uredništvu sporočil: **RUDOLF PLAVČAK** je umrl 16. aprila 2022 v Bupa Aged Caru v okrožju Greensborough. Rodil se je 7. julija 1941 v Gruškovju.

Janez in Marija Rotar

Alojz in Palma Ašenberger

Ivan in Tilka Horvat

Lojze Kerec

Družina, vera, ljubezen in še kaj

Danijela Hliš

Nimam otrok, nisem babica. Nisem več hčerka – starša sta v nebesih, niti žena – en mož mi je umrl, drugega sem zapustila. Sem še sestra in teta, prijateljica in sestrična. Božje bitje, del matere narave. In na srečo nikoli osamljena, kajti tista večja družina – tete, strici, bratranci, sestrične, prijateljice po svetu, vsi so del mojega lepega staranja. Na žalost sem pred kratkim izgubila zadnjo teto, vendar sem bila hvaležna Bogu, ko jo je končno poklical. Ta čudovita ženska, mati treh otrok, s katero sva si dolga leta dopisovali, mi je lepšala moja leta v tujini, mi redno pošiljala novice iz Slovenije, mi odstopila svojo posteljo, ko sem jo obiskala, sama pa spala na divanu v kuhinji. Včasih mi je poslala kakšno svoje ročno delo; lepo je znala kvačkati. Delavna, pogumna, poštena, dobra do vseh. A doleteli so jo kap, delna ohromelost, dom za ostarele, osamljenost, trpljenje, rane na nogah ... Amputirali so ji eno nogo, shujšala je več kot 20 kilogramov in končno zaspala. Rešena je in družina je rešena trpljenja, ko so jo gledali onemoglo in ji niso mogli pomagati. Starost je velikokrat kruta. Trpljenja je preveč. Zato veliko ljudi sprašuje, kako lahko nekateri verjamejo v Boga, Marijo, ko pa je toliko strašnega trpljenja na svetu? Jana, ena od mojih sestričen, ki je tudi prostovoljka med Veronikami v domu za ostarele v Topolšici in nikoli ne dvomi v dobroto in pravičnost Boga, mi je včeraj poslala tele vtise z romanja. Rada jih delim z vami, v upanju, da vam olepšajo in olajšajo dan. Kajti lepi trenutki in doživetja se morajo deliti. Prijetno branje, dragi prijatelji *Misli*.

Medžugorje, kraj milosti

Jana Hozjan, Topolšica

V letošnjem letu, ko sva z možem dočakala 40 let najine zakonske zveze, sva prvič poromala v Medžugorje, skupaj z romarji slovenjegraške pastoralne zveze in duhovnim vodjem g. Simonom. Težko je na kratko opisati najina občutja, morda bo to najlaže z nekaj utrinki o milostih, ki sva jih bila obilno deležna na tem blagoslovljenem kraju in so nama obsijale duši za vedno.

Medžugorje – najino potovanje v neznano, v kraj kjer se je Marija pokazala prvič leta 1981.

Medžugorje – topel občutek, da smo romarji bratje in sestre v Kristusu, ki nas vodi skrbni pastir g. Simon s sodelavci.

Medžugorje – pretresljivo spoznanje o Marijini navzočnosti TUKAJ IN ZDAJ.

Medžugorje – navdušujoč občutek nevidnih vezi s tisoči romarjev z vsega sveta. Brez besed, v tišini, v molitvi, pri sveti maši, pri češčenju križa in Najsvetejšega. Občutek miru in blagoslova.

Medžugorje – vzpenjanje najinih duš med skalovje in grmičevje Križevca

in Crnice. Srečanje samega s seboj in srečanje z bolečinami in stiskami vseh romarjev na tej poti. Navzgor in navzdol.

Medžugorje – nepredstavljiva moč delujoče Ljubezni v skupnosti Cenacolo, v živo. Brez olepšav, v Ivini preprosti in presunljivi izpovedi.

Medžugorje – nekaj dni življenja blizu, čisto blizu Mariji in Bogu, blizu novim prijateljem – romarjem, blizu božjemu usmiljenju, blizu vidcem, tudi tistim, ki jih Marija nagovarja še danes.

Medžugorje – pomiritev v srcu, da nas Bog ne bo nikoli zapustil, da pa pričakuje od nas odprtost, sodelovanje, spreobračanje, molitev, pričevanje v okolju in dejavno ljubezen. Vsak dan znova.

Medžugorje – kraj, kjer nam Marija s svojo materinsko roko kaže in naroča, kako LJUBEZEN ŽIVETI. Ne sami zase, temveč v bratski in sestrski povezanosti. Med nama, zakoncema, v družini, v malih občestvih in v svetu.

Kraljica Miru, prosil za nas!

Papež Frančišek je poslal osebno sporočilo in vzpodbudo mladini – International Youth Festival, ki se sestaja v Medžugorju: »Odzovite se Jezusovemu povabilu in odprite svoja srca Bogu in njegovi besedi, ki vam bo darovala mir v duši.«

Portret Romane Favier Zorzut

Cilka Žagar

Svetovno znana in priznana umetnica, slikarka Romana Favier Zorzut, me je povabila na obisk. Malo me je bilo strah priti k njej z mojo vnukinjo Nasho in sinom Marjanom, ker sem mislila, da bomo 92-letni Romani v breme. Pa nas je pozdravila mladostna in nasmejana. Pridružili sta se ji še Helena in Silvija. Pričakale so nas s pojedino. Romana je vsakemu pripravila sobo in tam, med lepotami in umetninami, smo v prijetni družbi ostali tri dni.

Romana je napisala: »Štiriindvajsetega septembra 2022 smo se zbrale velike patriotke z naše rodne grude Slovenije, ki spoštujemo novo domovino Avstralijo. Tu je Helena, ki nam je po radiu posredovala novice in nam v lepi slovenščini dolga leta lepšala življenje v tujem svetu; tu je Cilka, učiteljica, zgodovinarica in pisateljica. Prišle so na srečanje k meni, Romani Favier Zorzut, impresionistični slikarki.«

Romana mi je pokazala pripravljeno gradivo o svojem življenju in delu. Piše: »Slikarstvo nosim v sebi. V prostranstvih Avstralije sem pogrešala domačo zemljo in to je v meni vzbudilo potrebo po slikarskem izražanju. Slikanje je bila moja duševna hrana. Na srečo je tudi moj mož Frank cenil lepe stvari in me vzpodbujal pri delu. Rad je imel glasbo in je zame pisal pesmi.«

Romana pove, da je za svojo prvo sliko dobila ročno izdelane čevlje.

Oh, kako bogato življenje. Ni čudno, da je ostala mladostna, lepa in ustvarjalna.

Romana je pripravila panoramo svojega življenja.

Pravi, da jo vodi Sveti Duh in da se prepušča temu vodstvu. Bog že ve, kaj je pomembno in kaj mora delati. Pravi, da mora biti fizično in umsko nenehno navzoča, in to jo ohranja mlado in energično. Pravi, da smo dolžni posvetiti nekaj časa svojemu telesu z jutranjim razgibavanjem in meditacijo, svoji duši pa z ustvarjalnostjo in razmišljanjem.

V zbirki dokumentov o Romani sem prebrala del njene zgodbe:

»V zadnjih 50 letih sem naslikala okrog 2.500 slik. Imela sem razstave po vsem svetu. Prejela sem veliko nagrad in ljudje so pisali o mojem delu. Vedno sem bila srečna, ko sem naslikala nekaj, kar sem imela rada. Upam, da moje slike osrečujejo ljudi, ki so jih kupili za svoj dom ali za javne galerije. Rada nosim lepoto v življenje ljudi.«

Učila sem se šivati in rada izdelujem lepa oblačila. Rada tudi vrtnarim in kuham delikatese. Uživam v srečanjih s prijatelji. Vedno sem bila samozavestna in v vsaki družbi prijazno sprejeta. Hvaležna sem za vsak trenutek življenja. Sprejem stvari, ki jih ne morem spremeniti, in sem srečna s tem, kar imam. Včasih se sprašujem, ali bi bila boljša umetnica, če bi se manj posvečala družini, toda brez družine ne bi imela navdiha. Škoda, da je življenje tako kratko; ko se naučiš živeti, se življenje konča.«

Na poslovilni večer je Romana rekla: »To je naša zadnja večerja.« Upam, da to ni bila res zadnja večerja in da se bomo še srečale, čeprav so poti vedno daljše, naše sposobnosti pa vedno manjše.

Romana je pred sedemdesetimi leti kot brezdomka prišla v Avstralijo iz Goriških Brd. Rojena je bila v italijanski Gorici, vendar so ji italijanske oblasti vzele potni list in državljanstvo. Ko je njen rojstni kraj prišel pod Jugoslavijo, ni dobila jugoslovanskega državljanstva. Slovensko se je naučila v cerkvi in doma, toda hodila je v italijansko šolo. Kot medicinska delavka je spoznala družino svojega bodočega moža Franka. Sprejeli so jo medse; ljubili so umetnost in glasbo. Frank in njegov oče sta igrala klavir, mama pa je kuhala. Frankova družina jo je navdušila za koncerte in opero. Tudi Romana je rada igrala kitaro in pela. Skupaj so uživali v umetnosti. Romana je slikala svoje doživljanje ljudi in narave. Vsaka njena slika je edinstvena in del nje same. Slikanje ji je prinašalo zadovoljstvo in dajalo smisel njenemu življenju.

Veliko sem slišala o lepotah Brighta, med sprehodi po tem mestu pa sem spoznala, zakaj Romana živi tukaj. Ta dolina je avstralska Slovenija. Mnogi Slovenci se vračajo tja, ker jih ti kraji spominjajo na dom. Bright, mestece s približno 3.000 prebivalci, je v mnogočem podoben Lightning Ridgu. Trenutno do koder seže oko žari zlato-rumena oljna repica (canola), vendar Romana pove, da so tukaj najprej iskali zlato, kasneje pa so zrastle farme tobaka.

Šli smo na farmo Romanine prijateljice in kupili domače vino. Italijani so znani kot dobri vinogradniki. Obiskali smo tudi Novakove v bližnjem Myrtelfordu in uživali v pravi slovenski gostoljubnosti.

Helena je prišla iz Melbourne. Ko je bila mlada, si je želela študirati medicino, pa ji je oče rekel, da bo kot frizerka osrečila mnogo ljudi. Tudi mene je osrečila z novo frizuro in predvsem s svojo prijazno in optimistično navzočnostjo.

Helena in njena prijateljica Silvija sta postali moji prijateljici in celo mojima sinu in vnukinji je bila družba zanimiva in prijetna. Za vse je bilo to srečanje enkratno in nepozabno doživetje. V svetu smo doživeli Slovenijo.

Iz Kraljičine dežele – Queenslanda

Mirko Cuderman

Obisk patra Darka ... Zadnje *Misli* so me prehiteli s poročilom o 13. obletnici naše Marijine kapelice v Marijini dolini. Zato vam zdaj prilagam nekaj besed s fotografijo tamkajšnje slovesnosti, ki je bila v soboto, 10. septembra.

Pater Darko je daroval sve-to mašo v svetišču, kjer se je zbralo kar lepo število rojakov in tudi več rednih obiskovalcev Marijine doline. Pater je s svojim močnim glasom in petjem slovenskih Marijinih pesmi med procesijo in pred našo kapelico dal slovesnosti poseben poudarek. Tudi tokrat, tako kot vsakokrat, ko se srečujemo pred slovenskim znamenjem in kapelico, moram omeniti hvaležnost Marti in Jožetu Gjerek, za res lepo vzdrževan vrt in kapelico, ki je ponos naši slovenski skupnosti. Lep dan smo zaključili v bližnjem lokalnu na skupnem kosilu. Naše naslednje srečanje pri Marijini kapelici bo novembra, ko se bomo spomnili preminulih rojakov, sodelavcev in sorodnikov.

Pater Simon Peter nam je v prejšnji številki priporočal molitev rožnega venca. Zdi se mi, da je njegov nasvet v tem modernem, zmešanem času zelo primeren

in potreben, ter na žalost v tej deželi, kjer prevladuje posvetnost, skoraj pozabljen. O sedanji svetovni zmedi pričajo vse medijske hiše, ko nam po svoje trobijo in nas prepričujejo, da je vsega krivo globalno segrevanje (*global warming*), in nam za vse težave in vojne vsiljujejo različne politične rešitve ter obenem za vse krivijo drug drugega. Toda zgodovina nas uči, da je svet velikokrat šel skozi različne krize in težave,

in potreben, ter na žalost v tej deželi, kjer prevladuje posvetnost, skoraj pozabljen. O sedanji svetovni zmedi pričajo vse medijske hiše, ko nam po svoje trobijo in nas prepričujejo, da je vsega krivo globalno segrevanje (*global warming*), in nam za vse težave in vojne vsiljujejo različne politične rešitve ter obenem za vse krivijo drug drugega. Toda zgodovina nas uči, da je svet velikokrat šel skozi različne krize in težave,

ob katerih so se verniki zatekli k molitvi rožnega venca in bili uslišani. Kdor se zanima za Resnico, lahko spozna nešteto uslišanj, ki so zabeležena, da so se zgodila po molitvi rožnega venca. Spletne strani Medjugorja, Fatime, Lurda, pa tudi revija Glasnik Kraljice Miru nam tudi v sedanjem času ponujajo veliko dokazov in razlogov o potrebi molitve. Zato smo patru Simonu Petru lahko hvaležni za njegov nasvet.

Zdaj pa še nekaj o pokojnih v zadnjem času.

AURORA De Marchi BORDON je bila rojena 21. januarja 1940 v Trstu, umrla je 31. avgusta 2022 v Brisbanu. Pokojna Aurora je bila skupaj z Jožetom Bordonom dolgoletna podpornica društva Planinka. Poročila sta se leta 1960 in rodili so se jima trije sinovi: Johny, Alex in Jim. Po pogrebni slovesnosti je bila upepeljena. Pokojna Aurora zapušča setro Sonio in sinove Johnyja, Jimyja in Alexa, pogrešali pa jo bodo tudi vnuki Liam, Benjamin, Khai, Amelia, Zane, Angelina in Taj. Naj ji nebeški Oče poplača za vse dobro, kar je storila za našo skupnost.

V 94. letu starosti nas je 29. septembra 2022 zapustila **MARY CERAR**, žena pokojnega Staneta Cerarja, ki je umrl že 2. decembra 2011. Stane in Mary sta bila velika podpornika naše slovenske skupnosti tukaj. Stane je bil posebej znan po tem, da je radodarno razdajal svoje vrtno pridelke. Mary se je, čeprav avstralskega rodu, v gorenjski narodni noši skupaj s Stanetom pogosto udeleževala javnih predstav in nastopov.

Iz McKaya je prišla vest o smrti 88 let starega **IVANA KNAFELCA**, ki je umrl 10. septembra 2022 v Mona Parku blizu Ayra. Pokojni Ivan je bil rojen 20. februarja 1934 v vasi Koritnice na Primorskem, od koder je prišel v Avstralijo leta 1954. Leta 1959 se je poročil z Jožico, ki je doma iz iste vasi, v brisbanski katedrali sv. Štefana. Pokojni Ivan je bil prva leta dobro poznan v brisbanski skupnosti, toda pot ga je peljala v severni Queensland na sekanje sladkornega trsa, kjer sta skupaj z Jožico leta 1966 kupila farmo in se naprej ukvarjala s sladkornim trsom. Imela sta tri otroke, od katerih sta Stevan in Anica že pokojna. Pokojni zapušča vdovo Jožico in hčerko Anito z možem Craigom ter vnuke Emmo, Nathana, Alana in Kyle. Pogrebno slovo z mašo je bilo 21. septembra 2022 v cerkvi sv. Jožeta, Clare. Pokopan je na pokopališču v Ayru. Hvala dr. Petru Fonu, ki nam je sporočil žalostno vest.

Ivan Pišotek nas je obvestil o smrti **JULIANA JOŽETA ANDRIJAŠIČA**, ki je bil rojen 12. marca 1937 na Črnem Kalu. Po poklicu je bil pleskar (painter). V Avstralijo je prišel leta 1954. Preko Alice Springsa ga je pot pripeljala v Kawana Water na Sunshine Coastu, kjer je z ženo Denis Turner živel 36 let. V teh letih je bil vnet podpornik društva Planinke in je tudi pomagal pri nakupu društvenega zemljišča. Leta 2007 sta se z Denise odselila v Rockhampton, kjer je zaradi srčne bolezni 10. oktobra 2022 umrl. Pogrebna slovesnost s številno udeležbo, pospremljena z Julianovo priljubljeno slovensko glasbo, je bila 19. oktobra v kapeli Rockhampton Crematorium East Chapel. Po pogrebu je bil pokojni Julian upepeljen.

Za konec bi vam rad predstavil tudi rojaka **dr. Petra Fona**. Zdravniki so za nas – starejšo generacijo – čedalje pomembnejši. Dr. Peter Fon (bivši Brisbančan) je začel s študijem na Queensland Radium Institutu, potem je odšel na delo v Guilford v Anglijo, nato je služboval v Royal Marsden Hospitalu. Vrnil se je v Avstralijo in prevzel službo zdravnika specialista (*full time specialist position*) v Townsville Cancer Centru, od koder je oskrboval Cairns, McKay in Mt Iso, oziroma ves severni del Queenslanda od Rockhamptona navzgor. Nedavno je dr. Peter Fon zaključil službo v Townsville Hospitalu in dela za polovični delovni čas (*part time*) v McKay ICON Cancer Centru ter nadaljuje z LDR Branchytherapy v Townsville Mater Hospitalu. Zdaj namerava skupaj z ženo Cathy in družino zapustiti Queensland, se preseliti v Canberro in tam nadaljevati s svojim delom. Dr. Peter Fon upa, da se bo lahko kmalu priključil canberrski slovenski skupnosti.

Izlet v naravo

Člani slovenskega kluba Perth smo 22. oktobra 2022 šli na tako imenovani »wildflower tour«. Z najetim avtobusom smo se najprej peljali v 40 km oddaljeni Toodyay, kjer smo si v parku (*Nature Reserve*) ogledali nekaj cvetic. Nato smo se peljali skozi dobro znani »wheatbelt«, skozi Bolgart in Calingiri in potem v New Norcio, kjer je leta 1847 španski škof Salvado ustanovil samostan in počiva v grobnici v tamkajšnji cerkvi. Pred cerkvico smo se tudi slikali. Kakšno prihodnost ima naše društvo, pa pove sama slika. Čestitke tudi srebrnomašniku patru Simonu Petru.

Lep pozdrav in Bog vas blagoslovi!

Tone Resnik

80-84 Brisbane Road
St. John`s Park NSW 2176
Tel: (02) 9426-1000
E-mail: triglavinfo@mountiesgroup.com.au
Piše: Martha Magajna: (02) 9609 6057

Proslava 50-letnice Kluba Triglav in zlato srečanje starih in mladih generacij članov kluba

Težko je verjeti, da je minilo petdeset let od ustanovitve Kluba Triglav. Domotožje in ljubezen do domovine sta bila vzrok, da se je veliko število mladih slovenskih družin začelo zbirati vsak konec tedna na zapuščeni kmetiji na jugozahodnem delu Sydneyja. Uživali

Jože Čuješ, oče naše slovenske kulture

so v družbi rojakov, mnogi so bili v daljni domovini celo sovaščani. Domača beseda, domača hrana, domača pesem in glasba so nam olajšale življenje v tujini. Ni nam bilo žal prispevati nekaj od težko prisluženega zaslužka, da smo počasi odplačali zemljo, na kateri je stala stara kmečka hiša, katero so pridne roke naših članov predelale v skromen klubski prostor. Naši člani so imeli različne poklice, in lotili so se vsakega dela. Jože Čuješ je urejal slovenski tisk, z učiteljicami je poskrbel za Šolo slovenskega jezika in slovenski radio.

Pevovodja Boro Šedelbauer je vodil odličen moški pevski zbor, ki je bil povabljen na koncertni nastop v Sydney Opera House, na koncertno turnejo po Sloveniji in celo v Celovec, kjer so zapeli za avstrijske Slovence.

Naša folklorna skupina prve generacije je nastopala na številnih krajevnih etničnih prireditvah, folklor druge generacije pa je bila prav tako počaščena s povabilom na nastop v sydneyjski operi.

Pod vodstvom Korla Dolenca smo ustanovili tudi svojo igralsko družino, pod vodstvom učiteljice Marize Ličan pa se je uveljavila tudi mlada generacija igralcev, ki so nastopali tudi pri Slovencih v Melbourneu.

Da ne pozabimo športa. Pod vodstvom Karlota Samse so na zadnjem delu klubskega ozemlja zrasle balinarske steze za balinanje, enega najbolj priljubljenih slovenskih športov; ustanovljena je bila strelska družina. Mlajša generacija pa se je posvetila košarki in nogometu.

Na žalost so bili lahko klubski prostori odprti le dva dni v tednu, v soboto in nedeljo, saj so bili delovni dnevi posvečeni delu na delovnem mestu. Vsak slovenski priseljenc si je želel najprej ustvariti družino, potem pa še stanovanje ali hišico zanjo. Otroci so med tednom obiskovali avstralske redne šole, tako da so lahko Šolo slovenskega jezika obiskovali samo konec tedna, v soboto in nedeljo.

Primitivna kmečka hiša je kmalu postala premajhna za vse člane, zato smo pred hišo postavili veliko miz in klopi, nad njimi pa razprostrli veliko šotorsko krilo, pod katerim je bilo prostora za več sto ljudi. Poleg miz in klopi smo zgradili tudi leseno plesišče, ki je imelo dovolj prostora za kulturne prireditve, nastope folklornih skupin, za praznovanje materinskega in očetovskega dne, nastope otrok sobotne šole slovenščine, pogosto pa tudi za nastopajoče kulturne in umetniške skupine iz domovine, kot so bili Slovenski okteti, Ljubljanski okteti in podobno.

Na drugi strani klubske hiše je zrasel spomenik slovenskemu pisatelju Ivanu Cankarju, darilo Slovenske izseljenske matice. Z izkupički tedenskih prireditev smo banki odplačali dolg za klubsko zemljo in pričeli z načrti za klubsko zgradbo. Nemogoče je opisati delo in napore, ki so jih prostovoljci vložili v

zgradbo našega kluba, preden so se končno odprla vrata Triglava. Kmalu smo ugotovili, da se tak klub ne more vzdrževati samo z navzočnostjo članov slovenske skupnosti po dva dni na teden. Tako smo vsak dan v tednu odprli vrata različnim etničnim skupinam v okolici, kar je povečalo število članstva in dohodkov.

Staranje članov in premajhno zanimanje druge generacije ter veliko število etničnih organizacij v bližnji okolici je pripeljalo Triglav v finančne težave. Klubski odbor je iskal rešitev in prišli smo do predloga, da naj bi se Klub Triglav združil z avstralsko klubsko skupino Panthers iz Penritha, ki je za našo skupnost in potrebe ponudila zelo ugodne pogoje. Na izrednem občnem zboru članov Kluba Triglav 13. decembra 2000 je bil po daljši razpravi ta predlog z veliko večino sprejet.

Na žalost je dvanajst let kasneje Skupina Panthers klubov zašla v finančne težave, kar je pripeljalo do druge ponudbe za novo združitev Kluba Triglav z Mounties skupino klubov pod enakimi pogoji, kot so bili tisti s skupino Panthers. Do te združitve je prišlo 3. aprila 2013.

Mounties Group je spoštovana skupnost klubov z več kot 40-letno tradicijo podpiranja najrazličnejših avstralskih in etničnih skupnosti na tem območju, pri čemer si posebej prizadeva ohraniti kulturne in zgodovinske prispevke različnih skupin.

Klub Triglav je že v zgodnjih letih z dobrodelnimi prispevki finančno podpiral aktivnosti slovenske skupnosti, kot so slovenske šole, radio, slovenski časopisi in podobno. Enako tudi Triglav Mounties finančno podpira

slovensko dvomesečno revijo *Misli* in pa »HASA« (Historični Avstralski Slovenski Arhiv), pri ustanovitvi katerega je Klub Triglav od vsega začetka denarno in aktivno sodeloval. Po skoraj dvajsetih letih so tudi arhive HASA v zadnjem času prevzeli »naši mladi«, kakor jih še vedno imenujemo.

V zadnjih nekaj letih je prišlo do pomembnih sprememb v našem klubu, dobrih in žalostnih. Zaradi starosti in različnih bolezni smo izgubili veliko ustanovnih članov. Po drugi strani pa smo pridobili precej članov iz druge in celo tretje generacije avstralskih Slovencev. Še celo v odboru kluba je več kot polovica mlajše generacije.

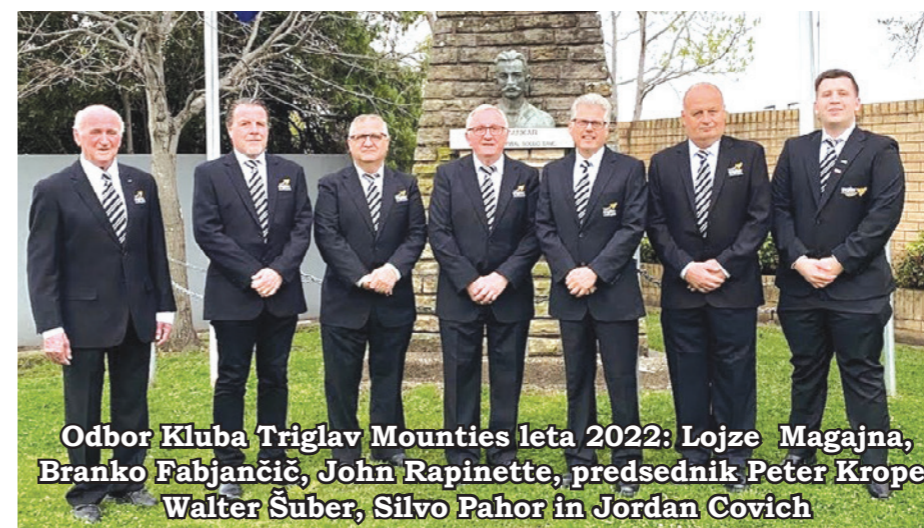
Mladi se vedno bolj aktivno ukvarjajo s športom, posebej kolesarjenjem, pri katerem sodelujejo mlajši člani iz različnih slovenskih organizacij. Tako si tudi najboljše ogledajo bližnje in bolj oddaljene kraje. Naša generacija si je pred nekaj desetletji ogledovala novo domovino z nadvse popularnimi avtobusnimi izlety, ki jih je iz Kluba Triglav organizirala Martha Magajna s pomočjo avtobusnega podjetja »AVANTI« Georga in Carmen Andretti. George nas je popeljal na

obiske k prijateljem v Melbourne, Brisbane, Adelaide, na Floriado v Canberro in v tamkajšnji slovenski klub. Pa v vinogradniške kraje nabirati grozdje, kostanj in češnje, in na nastope igralske družine v daljne kraje Avstralije, za katere prej nikoli ni bilo časa. Izlety so se končali, ko je Bog Georga nenadoma poklical k sebi. Še vedno ga pogrešamo. RIP, počivaj v miru, prijatelj George! Hvala, da si nam pokazal lepote naše nove domovine.

Šestnajstega oktobra 2022, petdeset let od začetka našega kluba Triglav, smo se spet srečali z znanimi in komaj še poznanimi obrazi ljudi, katere smo nekoč srečevali dan za dnem, teden

George in Carmen Andretti

Odbor Kluba Triglav Mounties leta 2022: Lojze Magajna, Branko Fabjančič, John Rapinette, predsednik Peter Kroppe, Walter Šuber, Silvo Pahor in Jordan Covich

za tednom, leto za letom. Ljudi, s katerimi smo delili naše sanje, da bomo zgradili dom, ki bo združeval naše mlade ljudi z našimi spomini, običaji in tradicijami. Še enkrat smo imeli priložnost, da smo si segli v roke, na katerih žuljih je zrasel naš dom.

V pogovorih smo se spomnili tistih, ki jih več ni med nami. Pa tudi tistih pomembnih obiskovalcev, ki so nas obiskali v petdesetih letih. Prijatelji, sorodniki, glasbeniki, pevci, kulturniki, politiki, narodni buditelji ... In nenazadnje, na blagoslove, ki so nam jih podelili naši duhovni očetje, slovenski škofje, misijonarji in voditelji naše verske skupnosti, ki so vedno bili in še bodo pogosti in dobrodošli obiskovalci našega kluba.

Naši slovenski duhovniki, 2012

Triglav's Tremendous decades long success

Since its establishment, Triglav has been a place to connect, laugh, celebrate, sing, play sport, enjoy traditional Slovenian food and the opportunity to protect and preserve cultural traditions and rituals. I feel immensely proud and honoured to be following in the footsteps of those who have paved the path to Triglav's success today. Triglav has achieved great success over its exceptional history. Creating and crafting the 50th Anniversary presentation video, I was impressed at the development and transition of Triglav over the five decades, the endless volunteers who had donated their love and labour and how they have shaped the Triglav Mounties we know today. Triglav has shined in multiple avenues of community life in the past 50 years in promoting Slovenian identity and traditions and now with Mounties, welcoming the broader Australian community. It has been a place to enjoy the company of family and friends and engage in Slovenian cultural life.

In early October, Triglav members, guests and members of the wider Slovenian community came together to celebrate this Golden Jubilee. In attendance to celebrate this milestone were the Mounties Board of Directors, The Triglav Mounties Advisory Board, former Presidents of the club, Foundation and Honorary members, and 1st, 2nd and 3rd generation Slovenians who gathered to reminisce and remember the dedicated leaders of this great club past and present, and all the memorable moments held at Club Triglav. The detailed program was delivered with a great deal of precision by Triglav Mounties Advisory Board Member Walter Šuber who was assisted by Branko Fabjančič and Peter Krope. Proceedings commenced with a short introduction by Walter Šuber, followed by a few words from the President of Mounties Group John Dean who congratulated the club on this milestone and how proud he is of the Triglav Club and the current committee. President of Club Triglav Peter Krope welcomed all the guests and congratulated the lifelong members on their stoic determination over the last 50 years. He also acknowledged the presence of the three eldest members, Sofia Šajn, Franc Kavčič and Peter Berginc.

Over the decades, there have been countless celebrations and events held at Triglav. Walter and Kristine Šuber, both passionate and driven young Slovenians, gave a simple yet in-depth explanation of the history, highlighting the most integral moments across the decades and the influential figures who were imperative in shaping the road ahead for the club. The foundations of this club were set by our first-generation Slovenians who planted a seed of hope and growth that blossomed

Peter Krope welcomes all guests.

into a thriving community with enthusiastic leaders. Sadly, many of our first generation have left us but we are fortunate to still have the presence of some who played an influential role in the early years of this community. The eldest member of Club Triglav is Sofia Šajn, followed by Franc Kavčič and Peter Berginc, both equal second as the eldest men. These individuals witnessed the transformation of Triglav and have endlessly supported the club throughout the five decades. In honour of their enduring service, they were each given a small gift on behalf of The Triglav Mounties Advisory Board. Just before a traditional delicious Slovenian lunch was served, Club Triglav and Peter Krope were also both recognised with awards on behalf of The Government of the Republic of Slovenia for their lifelong commitment to Slovenian cultural life in Australia. Triglav has had countless visionary leaders and this celebration gave people the opportunity to reflect on all these individuals, past and present, first, second and third generation who have contributed towards the club's success over its long history and to acknowledge those who still devote their efforts towards the club today.

Stefanie Fabjančič, the voice representing all 3rd generation Slovenians, cast back on her own collection of memories from her formative years growing up

General Manager Hospitality Jason Woods, President of Club Triglav Mounties Peter Krope and President of Mounties Group John Dean

at Club Triglav. Stefanie articulated what Triglav meant to her and some of her highlights with family and friends. Over its tremendous history, Triglav has been moulded by its members as a place to celebrate, dance, connect, eat and practice Slovenian traditions. Stefanie echoed this in her sentiments by saying »Triglav has given us a space to be ourselves and a community to make

our own.« She delivered a heart-warming speech and elaborated that regardless of change, the integral moments of history will be forever etched in our minds and hearts. »While it looks completely different today, the soul of this club built by the generations remains.«

As an Advisory Board Member and a 3rd generation Slovenian, I couldn't be prouder of all Triglav's achievements over the decades. I was emotionally moved when I saw all those smiling faces and teary eyes, following the video presentation. It took the community

Kristine Šuber, Jordan Covich, Stefanie Fabjančič, Daniel Bosnjak & Andrew Šuber

down memory lane, allowing them to reflect on the many tight bonds created with family and friends. Club Triglav has transitioned into the 21st century with the best solution, amalgamating with Panthers Group in 2001 and now with Mounties Group since 2013. It is evident that the legacy left behind of those past and present will form stories for future generations.

Now as we look to the future and the next 50 years of Triglav, and

with the current leaders, the road ahead looks promising and hopeful. Sincerest thanks to Peter Krobe for his devotion and lifetime of service to Triglav. Peter has an incredible attention to detail and always goes that extra mile to make sure everything runs smoothly at the Club. As a member of the Triglav Mounties Advisory Board, I feel extraordinarily inspired to have Peter as our leader of Triglav. I am amazed of his countless years of service and hope that he continues for years to come. Special thanks also go to Walter Šuber, Kristine Šuber and Branko Fabjančič for their preparation of the program and for their continual commitment to the community. A huge thanks to Stefanie Fabjančič for her constant involvement and ongoing encouragement. She engages the community with her unique viewpoints, of which we are forever richer for. A massive thank you and congratulations also to Martha Magajna for her endless efforts and devotion to the community. Martha has been highly involved in all areas of community life within Triglav since the early years and still today updates the community with weekly news from Triglav and continues to write for *Misli*. Lastly, sincerest thanks to the Mounties Group of Directors and the staff for their ongoing assistance to Triglav, who are always supportive of Triglav's contribution to Slovenian cultural life here in Australia.

**Triglav Mounties Advisory Board Member
Jordan Covich**

Priznanji

Ob proslavi 50-letnice kluba Triglav Mounties je zastopnik Veleposlaništva Republike Slovenije Davor Devčić izročil zastopnikom Kluba Triglav Mounties in predsedniku Triglava Petru Kropetu častno priznanje Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu Republike Slovenije.

**Jason Woods, John Dean, Davor Devčić
in Peter Krobe**

Priznanje Petru Kropetu se glasi: »Priznanje in zahvalo prejme PETER KROPE za neprecenljiv prispevek k razvoju in ohranjanju slovenske zavesti, jezika in kulture ter dolgoletno delo znotraj slovenske skupnosti v Avstraliji.«

Matej Arčon, minister

Priznanje Klubu Triglav Mounties se glasi: »Priznanje in zahvalo ob 50-letnici delovanja prejme

TRIGLAV MOUNTIES CLUB SYDNEY za neprecenljivi prispevek k ohranjanju slovenske narodne zavesti, jezika in kulture in dolgoletno in neutrudno delo pri povezovanju Slovencev, ki živijo v Avstraliji.«

Matej Arčon, minister

Mirijam Stariha (nee Bavčar)

Slovenian Outstanding Volunteer – St Raphael's Slovenian Mission and Church, Merrylands

Mirijam, born in 1961, is the eldest daughter in the family of Ivo & Teja Bavčar; a family who with brother Bogdan and sister Judita has played an active part in the Slovenian community in Sydney since the early 1960s, particularly at St Raphael's Slovenian Catholic Church in Merrylands.

Mirijam grew up and was schooled in Fairfield and Liverpool and it was during that time that she developed a love of music and learned to play the piano. Through mum's encouragement Mirijam joined her at Friday night church choir practices, and it was here that her musicianship was recognised by the late p. Valerijan Jenko OFM and g. Ludvik Klakočar who, in time, mentored her transition to becoming the organist for the St Raphael's polyphonic choir.

Since the age of 17 Mirijam played organ at St Raphael's for Saturday evening Mass, and then conducted and played organ for the polyphonic choir at Sunday Mass, at numerous liturgical seasonal events, and quite simply whenever the choir was asked to perform, including at many cultural events, both within and outside of the Slovenian Community. She did this for several years until s. Francka arrived in 1988 at which time they became a very successful partnership, sr. Francka taking on the conducting and Mirijam concentrating on the music arrangements and organ accompaniment. And this continued right up until sr. Francka's return to Slovenia in 1997.

Continuing on the music theme, Mirijam was also involved in playing and preparing children's groups at St Raphaels to perform at many events and then together with her sister-in-law Irene Stariha (nee Kužnik) went on to become an integral part of the many iterations of St Raphael's youth choirs – Svetla zvezda and Zarja. Mirijam also sang in two contemporary Slovenian dance bands – Lipa and Črni baron (Black Barron).

Alongside her musical contributions, throughout her teenage years and right up to today, Mirijam has also given her time to many organising committees and has provided hands-on help for countless events held at the many places that Slovenians have gathered and still gather today. To name some examples – organising choir outings, attending pastoral committee meetings, participating in the St Raphael's reading roster, serving in the St Raphael's kitchen, preparation of morning teas after Sunday Mass, representing St Raphael in the Parramatta Diocese at Easter events, organising Mother's Day and Father's Day programs at St Raphael's, preparation of numerous visual presentations both at Mass and at other cultural events and copywriting for the Australian Slovenian Review which was published during the 1990s by a dedicated team of first generation Australians.

Most recently Mirijam played a part in the organisation of the commemorative events for the late p. Valerijan Jenko OFM through production and editing of the various visual presentations.

Mirijam was also asked by the late Mariza Ličan to prepare subtitling for a couple of Slovenian movies at SBS TV and in 1999–2000 she also helped Florjan Auser in presenting Slovenian news items on Slovenian TV31 Sydney. A favourite highlight from 2000 was being co-MC, with Andraž Vehovar, (Silver Medalist Men's K-1 Slalom, Atlanta 1996), for the Slovenian Olympic Program at Slovenia House during the Sydney 2000 Olympics.

Mirijam married Henry Stariha in 1985; they have two daughters, Lauren and Kate. With the support of family today and throughout past years, Mirijam has undertaken all these tasks, and more, on a voluntary basis and with loads of pride, to showcase the diverse culture that it is, to be a first generation Australian with Slovenian heritage.

Potep po Češki

Trije prijatelji v kombiju, da o psu niti ne govorimo

Katarina Mahnič

Tale naslov mi je posodil angleški pisatelj in humorist Jerome Klapka Jerome, ki je leta 1889 napisal krasno zabavno knjigo *Trije možje v čolnu, da o psu niti ne govorimo*, polno specifičnega angleškega humorja. Navdih za to uspešnico je dobil na poročnem potovanju s čolnom po reki Temzi. V romanu se trije prijatelji – George, Harris in avtor – s psom Montmorencyjem odpravijo na veslaški izlet po Temzi, ki je poln nepopisno smešnih zapletov, katere trije prijatelji bolj ali manj zakuhajo kar sami. Ne mislim, da bodo tile malo drugačni utrinki z našega popotovanja na Češko tako smešni ali tako uspešni kot Jeromovi, majčkeno prostodušnega avanturističnega duha vam bodo pa le pričarali.

Popotnik naj bi šel od doma z določenim načrtom. Mi (Alenka, Brane, Katarina in pes Dingo) ga, razen cilja – da gremo obiskat starega prijatelja Petra, njegovo ženo Lenko in njuno psičko Rezi – nismo imeli. Pa tudi če bi ga imeli, bi se nam že takoj na začetku »sfizil«. Najprej se nam že v Prekmurju, po slastni malici ob Ledavskem jezeru, pokvari kombi (naletimo pa na poosebljeno dobroto v priročni obliki sposobnega avtomatika), in ko mislimo, da smo težave že pustili za seboj, vznikne problem neobstoječih kampov na Madžarskem.

Seveda nismo čisto brez krivde; prenočišča iščemo v dvajset let starem turističnem vodniku *Lonely Planet*, namesto na spletu. In smo iskreno presenečeni, ko

pod noč v Sombathelyju ob reki ni obljubljenega kampa, ampak samo ogromen zabaviščni park. In table: PREPOVEDANO KAMPIRANJE. Menda tam kampa ni že kakšnih osem let, nam bolj s kretnjami kot z besedami pove možakar, ki kosi travo; najbližji naj bi bil 60 kilometrov stran, v Supronu, daleč z naše začrtane poti. Ker v sili še hudič muhe žre, le uporabimo Google Maps; čisto blizu je označen kamp

Nekoč je bil to res lep kamp

Eva. Pripeljemo v ulico s tesno nanizanimi stanovanjskimi hišami. Pomagati nam skuša gospa, ki iz ene prinese smeti; nikakor se ne moremo sporazumeti, kaj iščemo, pa gre po soseda, potem še po moža, pa še soseda po moža, in potem paradirajo z nami gor in dol po ulici, pozvonijo na kakšen zvonec, zmajujejo z glavo, žlobudrajo v madžarščini in mahajo z rokami. Ko nam uspe mobilizirati skoraj vse ulično prebivalstvo, že skoraj pade noč, kampa Eva pa tam seveda ni, kar nam bi bilo lahko že na začetku jasno. Na križišču malo naprej se je zgodil manjši karambol in Brane vpraša za nasvet policajca. Čez trideset kilometrov je Bük, toplice, tam bi moral biti kamp, pravita.

Voščena lutka znamenitega Švejka

Predstavljamo si mondeno zadevo, kjer si bomo v bazenu morda še utegnili pretegniti utrujene ude. Čez temneča se polja zavijemo za Bük in končno zagledamo tablo s šotorčkom in prikolico. Spustim zmagoslavni krik, ki pa v hipu zamre. Tam, kjer bi moral biti kamp, namreč ničesar ni. Oziroma ena napol dokončana hiša, nič podobna recepciji, kjer ima nekdo še prižgano luč. Glave, ki ob našem klicanju pogledajo skozi okno, kimajo, naj se kar zakampiramo. Iz hiše si potegnemo celo električno in noč je prav spokojna; iz stavbe se sicer razlega smrčanje, drugače pa je božji mir. Zjutraj se iz nje vsujejo gradbinski delavci vseh narodnosti. »Good morning,« nas navdušeno pozdravljajo kot glavno turistično atrakcijo, ko se gnetejo v kombije, ki jih bodo odpeljali na delo. Betonski uvoz v kamp še

zmeraj oznanja čase njegove nekdanje slave: ROZI KEMPING piše z velikanskimi črkami, zdaj pa po zaraščenih parcelah in med praznimi električnimi omaricami gospodarita samo dva velika zajca, siv in črn, ki se kljub Dingovemu laježu ne data motiti.

Prekletstvo neobstoja kampov se konča takoj čez mejo s Slovaško, kamor se pripeljemo tik ob Donavi. Pot naj bi bila po zemljevidu sodeč romantična, v resnici pa reke sploh ni videti, saj vozimo po drugi strani nasipa. V kraju Sap naletimo na penzion z razkošnim vrtom in prostorom za kampiranje, kjer, čeprav je ura komaj nekaj čez poldne, postavimo tabor. Privoščimo si popol-

Glavni trg v Taboru

no razkošje našega kombija: odvijemo novo tendo, zadaj Brane postavi šotorsko shrambo, za senco obesimo še pisano indijsko zaveso iz Goe, razpostavimo mizo in stole, dvignemo spalnico. Smo edini kampisti in sploh edini gostje tistega dne in imamo čisto zase prekrasen velik bazen in ležalnike ob njem. Kako že gre tista: kdor reskira, profitira. Proti večeru se peš odpravimo čez nasip do vode. Donava me zmeraj pretrese s svojo širino. Pretrese tudi Dinga, ki navdušeno skoči vanjo. Tovarna ladja, ki pluje mimo, je tako velika, da je ne morem v vsej dolžini zajeti v fotoaparatu. Sonce dramatično zaide v reko in kljub zablodam prejšnjih dni je spet vse tako, kot mora biti.

Dramatičen je tudi vstop v Češko republiko, kjer se pred avtocesto za Brno zapletemo v kolobocijo s češkimi vinjetami. Slabo bi se nam pisalo, če ne bi na spletu prebrali, kako te skušajo Čehi prinesiti okrog in kako tam stoji vse polno hišk z menjalnicami in prodajo vinjet z različnimi cenami. Kjer je vinjeta na primer najugodnejša, jo je treba plačati v evrih, oni pa ti vsoto po svojem tečaju (zelo slabem) pretvorijo v krone. Tega se seveda zaveš šele potem, ko si jim že dal denar. Kasneje nam Peter razloži, da Čehi še vedno radi goljufajo, da jim je to pač ostalo iz tistih bednih socialističnih let, ko so se morali znajti, kakor so vedeli in znali. Še nekajkrat nas takole skušajo: v praški restavraciji nas mimogrede prepričajo, da je napitnina vsaj desetih odstotkov skoraj obvezna; v Berounu

Pogled na Brno z gradu

Vstop v Beroun

nam mlada natararica, ki ne zna besede angleško, prinese jeditnik za tujce, na katerem ni cen; v Češkem Krumlovu nam predrzni natarar skoraj noče vrniti drobiža, čeprav nam sploh ni stregel, ampak samo prinesel račun ... Poleg goljufive miselnosti je Čehom iz starih časov ostalo tudi nezaupanje do tujcev, ki jih menda sploh ne marajo. Zoprni so in skoraj nič se ne smejejo, za Slovence pa povrh vsega še velikokrat mislijo, da smo Rusi. Alenka jih zagovarja, da so taki zaradi zgodovinskega spomina, meni pa gredo vseeno strašno na živce. V mestu Tabor gremo na primer v luštno oštarijo na pico in pivo (gostilne tukaj zelo spominjajo na avstralske pube). Ker je mize zunaj zasedla horda motoristov, sedemo čisto blizu točilnega pulta, za

katerim se drenjajo tri mlade natararice, ki ne vedo, kam bi se dale, čeprav je dela čez glavo. Popolnoma zmedene so, skušajo točiti pivo, pa jim ne gre; nisem še videla toliko pene, ki gre v nič, in piva, ki se tako počasi steka v kozarec. In to v pregovorno pivopivski Češki. Pridrvi starejša natararica in jim začne

Ena starejših ulic v Berounu

sitno kazati, kako se to dela, pa ni nič boljša od njih. Končno nam dve na mizo postavita eno pivo, na pultu pa ostane še eno, s katerim opletajo, kam bi, zato pomaham, češ, naj še tega prinesejo nam. Takrat se pa starejši čisto utruga, kar zmerjati nas začne, da »beer, beer«, vsi bi »beer«, nobeden ne bi »wait«. Sploh se ne umiri, kar sika proti nam, čeprav ji nič nočemo, še smehljati se trudimo, in čeprav tisto pivo čez minuto res konča na naši mizi.

Če že Čehi niso bogvekaj, pa so kraji kot iz pravljice. Brno je naše prvo veliko mesto na poti in navdušeni se mu čudimo. Še smo dovzetni za lepoto gradov, trgov, fasad, mogočnih spomenikov, vodnjakov in fontan ... Kasneje ugotovimo, da imajo skoraj vsi omembe vredni češki kraji grad, kup cerkva in velikanski trg, pa seveda reko; vsi so, kot bi ušli iz pravljice ali bi jih nekdo nalašč ustvaril za snemanje reklam in filmov. Težko pričakovana Praga še najbolj razočara; pa ne zato, ker bi izgubila svojo elegantno lepoto, ampak ker je turistov toliko, da se počutimo, kot bi bili na Kitajskem. Karlov most s svojimi kipi je še vedno tam in Hradčani s svetim Vidom bdijo nad mestom, ni pa več majhnih trgovin z domačimi izdelki – iščemo de-

Praga, tipični pogled na Hradčane

lavnice z očarljivo keramiko iz našega vsaj petindvajset let starega spomina – samo velika nakupovalna središča, takšna, kot povsod. Ljuba Praga je postala biznis. Še najlepša je enourna vožnja z vlakom iz »našega« Berouna, v katerem gostujemo; proga je slikovito speljana po podeželski pokrajini ob reki Berounki, kot to ne bi bil navaden, ampak turi-

Keramični angelček pod hišnim zvoncem

stičen razgledni vlak. S hriba nas pozdravlja Tetin, starodavna naselbina ali gradišče s kar tremi cerkvami, do katerega se iz Berouna, peš po travnikih med reko in železnico, vzpnemo naslednji dan. Dingo se na vsakih deset metrov vrže v rjavkasto Berounko; tako radosten je, da ga je veselje gledati. Drugi smo, vajeni čistih slovenskih rek, bolj zadržani in vdano prenašamo vročino. Razgledi z vrha so nepozabni in lipe dehtijo.

Krasni razgledi z gradišča Tetin

Plzen ima čudovito gotsko katedralo z zanimivo notranjostjo. V stranski kapeli je nenavaden kip Marije z detetom v naravni velikosti, ki ju na vsaki strani čuva vojak; preprosto deklet z oblinami, tako resnično, da kar obsediš pred njo in čutiš, kako te razume. V Jindrichovem Hradcu naš cilj ni kičasti beli grad ob reki Nežarki, ampak gromozanske jaslice (nativity scene) v Pokrajinskem muzeju, ki jih je po 60 letih rezljanja 1756. dokončal Tomaš Kryza. Vsebujejo več kot 1.000 na roke izrezljanih figur in zavzemajo celo sobo. Procedura za jaslice je precej natančna: vsako uro enkrat zaženejo mašinerijo za 20 minut; soba se potopi v temo, prizorišče, ki sega po vsej njeni dolžini, se diskretno osvetli, glasba igra, figurice zamigajo. Stopiš v čisto drug svet in če bi mi kaj takega pokazali, ko sem bila otrok, me za nič na svetu ne bi zvelkli iz tiste sobe. In vse to je rezbarsko delo enega samega človeka – kakšna milost in dar, da svetu zapustiš tako lepoto. Češke Budejovice so še eno prekrasno veliko mesto. Ker je vročina res ubijalska, se namesto pešačenja po njem povzpne-

Marija z detetom in vojakoma, plzenska katedrala

na razgledni stolp in si s ptičje perspektive ogledamo največji trg na Češkem z impozantnim Samsonovim vodnjakom in srebrnim konjem, na katerega se kasneje s sprednjimi tačkami vzpne Dingo, kot bi mu hotel reči: »Ubogi ti, ko moraš v taki vročini na mestu stat, mene vsaj vsake toliko kam namočijo in v senco umaknejo.« Biser nad biseri, Češki Krumlov na reki Vltavi, pa je tako ali tako »beyond words«, prelep za besede. Staro mesto na polotoku me spomni na naše Novo mesto, le da je center manjši in ga z gradu, s katerega so razgledi nebeški, v oko zajameš celega.

Pogled na največji trg na Českem, Češke Budejovice

veslanje neizbežen element vsakega dobrega dopusta. Očitno je podobno s Čehi in Vltavo. Na dokaj kratki razdalji od Češkega Krumlova do Rožmberka (ki leži

le nekaj kilometrov od avstrijske meje) se ob reki kampi kar vrstijo in vsi so rafterski. In tako polni, da pokajo po šivih. Podaljšani vikend dela svoje – pri nas je 4. julij znan kot dan borca, na Češkem praznujejo Cirila in Metoda, in nato Husa, ki je v Konstanci zgorel na grmadi. Na slepo srečo zapeljemo v kamp Vltavan, kjer še komaj dobimo prostor, da se utaborimo. Množice šotorov, takšnih in drugačnih čolnov in razigranih domačinov me spominjajo na meni

Češki Krumlov

drage podeželske kampe Avstralije med poletnimi počitnicami. Čehi in Avstralci so taborniki – »outdoor people« –, le da se Avstralci znajo smejati. Vzdušje v kampu je glasno in domače – ognji, petje in kitare, pivo teče v potokih, pa vendar je vse presenetljivo čisto in organizirano, celo varnostnike imajo, in po enajsti zvečer zavladata mir in tišina.

Grad v mestu Jindřichův Hradec

Ko zjutraj vstanemo, okoli nas že mrzlično vrvi od dogajanja in temna gladina Vltave je polna plovil in navdušenih veslačev, ki izginjajo za rečnim ovinkom.

Dingo laja in bi se kar pridružil tej pljuskajoči akciji. Pot nadaljujemo ob reki proti Rožmberku. Z ročno hupo, ki izpušča prepričljive kravje glasove, divje mukamo stotinam čolnov na Vltavi in od zadržanih Čehov sem in tja dobimo celo kakšen

In z njim seveda pisani živžav, ki se dogaja spodaj na reki; nešteto čolnov, ki čepijo na bregovih ali se spuščajo po brzicah, polni glasnih, veselih ljudi.

Pa smo spet pri romanu Jeroma Klapke Jeroma in njegovi Temzi, ki je konec 19. stoletja vrvela od navdušenih veslačev, za katere je bil britanski nacionalni šport

pomah ali krik v zahvalo. »Tale je pa opravil izpit za na Zahod,« se šalimo. V Černi ob jezeru Lipno iščemo izvir toliko opevane Vltave; menda si tega ni želel še nihče, zato tudi na turističnih informacijah ne vedo točno, kje je. Zadovoljimo se s tistim koščkom Črnega potoka, ki ga srečamo v vasi in ugotavljamo, da si je skladatelj Smetana v svoji simfonični pesnitvi Vltava privoščil veliko romantične umetniške svobode. Zapravimo zadnje krone za pivo pri improviziranem šanku mlajšega češkega para, ki sta zapustila Prago in podjetniški svet in se prišla preizkusiti s podeželskim občestnim »pubom«. Tako se nakrohotamo, da popravita vtis o Čehih – ampak punca je nekaj let bivala in študirala v Avstraliji!

In odmukamo naprej, domu naproti.

Čolni na Vltavi v Rožmberku

RAZMIŠLJANJA

Cilka Žagar

Prijatelj

Kdo je moj prijatelj? Kaj pričakujem od prijatelja? Kaj sem pripravljena nuditi prijatelju. Če imam prijatelja, vem, da nisem sama. Vem, da me nekdo pozna in ve, da sem živa.

Kdo me pozna? Moja družina ja bila priča mojemu resničnemu, vidnemu življenju. Vesela sem, da me imajo kljub mojim napakam radi. Imeti rad stare ljudi je velikokrat zelo naporno. Stari ljudje nismo ljubki na pogled, nismo ne privlačni pevci ne hitri plesalci. Od starih ljudi se ne pričakuje več, da se bomo sčasoma spametovali, čeprav si domišljamo, da vemo in razumemo več kot mladi. Vedno bi hoteli imeti prav in še malo podučiti mladino.

Zavedam se, da je nedolžna nevednost veliko bolj privlačna kot zguljene modrosti, ki jih stari ljudje radi ponujamo vsaki družbi. Stari smo neopazni, dokler ne naredimo kaj smešnega ali neumnega. Seveda vemo, da smo manj spretni in bolj počasni v tehnologiji, in jezimo se, ko vidimo, da je danes vse na spletu (*online*). Težko se je spomniti pravega gesla (*password*), računalnik pa kot nalašč noče sprejeti naših navodil. Naši otroci so kar naenkrat postali naši učitelji.

Otroci se čutijo dolžni izkazovati ljubezen do staršev. Odpustijo nam neprimerne

besede in vedenje, ker je vsem jasno, da se stari ljudje ne zavedamo svojih pomanjkljivosti. Mnogi otroci izrazijo ljubezen do »nevednih« staršev tako, da jim najdejo »dober« starostni dom. Tam delajo ljudje, ki so plačani, da ljubijo stare ljudi in jim obrišejo tiste dele telesa, ki jih roka ne doseže; tam so ljudje, ki jih ne skrbi, ali so naši starši žejni, lačni in jim je hrana všeč. Tam se nihče ne pritožuje, ker imajo tablete proti temu. Tam starčki mirno sedijo, dokler za vedno v miru ne počijejo. RIP (*rest in peace*). Počivaj v miru je ukaz. Pomembno je le, da so stvari urejene in je oporoka nepreklicna. Otroci podaljšajo naše življenje in prijatelji razširijo naše obzorje.

Moja prijateljica Cally je poznala moje resnično življenje, pa tudi tisto neizrečeno, nevidno – kako bi bilo, če bi bilo vse drugače. Cally se kljub demenci še vedno rada spomni

neumnosti, ki sva jih počeli v tistem drugem času in v svetu najine domišljije. Cally me zdaj čaka v domu za ostarele, da se kdaj pa kdaj vrneva na stara pota. Zanj sem pomembna. Šteje dneve, kdaj bom prišla. Cally je pozabila na svojo zdravstveno stroko in službene obveznosti, v sebi pa še nosi spomin na najino pot.

Na obisk je prišla tudi 90-letna sosedka Slavka, ki noče v starostni dom. Pravi, da bo ostala kar pri meni. Vse svoje imetje je zaklenila z dvojnimi ključavnicami in potem izgubila ključe. Pravi, da vsako noč pridejo roparji in kradejo njene stvari. Nazadnje so ji pokradli celo žlice in rjuhe. Zdaj je skrila vso posodo in obleke, pa so ji vzeli tudi to. In ji ukradli ključe. Pove, da ne more dobiti strokovnjaka, ki bi odklenil njeno hišo, zato bo ostala kar pri meni. Seveda vem, da ti roparji živijo v Slavkini glavi, ker so del njene demence. Pripravila sem ji posteljo in videla bom, koliko časa bo šlo. Zaenkrat k meni še pridejo ljudje po pomoč in nasvet. Ko ne bodo več hodili, bom čakala kot Cally, da me kdo spomni na mladost.

Lightning Ridge je postal mesto starih, zgubljenih, osamljenih ljudi z vsega sveta. Danes sem bila na telefonu več ur. Julija je klicala, da je našla Herberta mrtvega. Ker ga dve nedelji ni bilo v cerkev, je šla pogledat, kaj je z njim, in ga našla na tleh. Smrdelo je. Pravi Julija: »Herbert je Nemeč in nima tukaj nikogar od družine. Morali bi najti sorodnike, da bi poskrbeli za njegov pogreb in zapuščino. Ti veš, kam se obrniti, ker si se ukvarjala s priseljenci.« Res sem bila prevajalka in mnogi priseljenci so prišli po pomoč, toda zdaj nisem več v službi.

Sem smo prišli mladi in polni načrtov za lepšo prihodnost. In zdaj v tej lepši prihodnosti iščemo prijatelja, ker nas je rahlo strah, da bi bili sami. Iščemo roko, ki bi nas vodila na tej poti.

Spet doma

Kadarkoli se vrnem s poti domov, sem srečna. Težava je v tem, da moram najprej oditi na pot, da se potem lahko vrnem domov. Moja potovanja so bila vedno zanimiva in prijetna, a vseeno se težko odločim za odhod. Posebno zdaj, ko sem sama. So ljudje, kot je bil moj Jože, ki so vedno pripravljeni za potovanje. Jože me je zadnji dan šolskega leta vse življenje čakal pred šolo ob treh popoldne, da smo šli na počitnice. Tako med počitnicami nikoli nisem bila doma, da bi res uživala domači mir. Zdaj najbolj pogrešam ta potovanja in Jožeta.

Premalo cenimo to, kar imamo, ko hrepenimo za tem, kar smo izgubili.

Slučajnost, usoda ali Božji načrt

Ko gledam nazaj, vidim, da me je nevidna roka vodila skozi življenje. Moji načrti niso igrali pomembne vloge. Zelo sem hvaležna za vse življenjske preizkušnje in izkušnje. Zdi se mi, da se v najtežjih trenutkih največ naučiš, in vedno sem se rada učila. Moja doživetja so zmeraj imela tudi prijetno stran. Najdeš pač, kar iščeš, in jaz sem našla bogato in srečno življenje.

V četrti gimnaziji sem se petnajstletna vpisala v večerni tečaj tipkanja in stenografije. Hotela sem si poiskati delo v pisarni. Moja stara profesorica slovenščine, Terglavova, mi je odločno rekla, da nisem rojena za pisarniško delo, ampak moram postati učiteljica. Ne vem, zakaj je to rekla, in tudi ne vem, zakaj sem jo poslušala in šla za pet let na učiteljske.

Seveda ni bil moj namen potovati v Avstralijo in delati z Aborigini, toda ko sem 22-letna prišla v Canberro, sem si kupila prvo knjigo, poezijo Kath Walker: *My people*. Ne vem, zakaj sem izbrala pesmi te Aboriginke, domorodke.

Ko sem šla leta 1964 na izpit iz angleščine, sem morala oceniti knjigo *Coonardoo*. To je ljubezenska zgodba med Aboriginko in sinom angleškega poljedelca.

V Canberri sem učila na šoli St Peter and Paul. Zgradili smo hišo in zaživeli normalno, prijetno življenje. Ko je naš vodovodar končal vodovodno napeljavo v hiši, nam je povedal, da v Lightning Ridgu kopljejo opale in da imajo vroče toplice. Povabil nas je, da gremo za božič 1968 tja na izlet. Moj mož Jože je slučajno našel majhen opal in je hotel ostati nekaj tednov. Jaz sem se pozanimala za službo v šoli in začela delati v Lightning Ridgu. Živeli smo v pločevinasti baraki, dokler ni Jože na hitro zgradil hišo. Avgusta 1974 sta se Jože in Cvetko odločila, da gremo v Ameriko graditi Palm Springs. Odpovedala sem službo, onadva pa sta spremenila načrt. Moje mesto v šoli je dobil drug učitelj.

Septembra 1974 sem peljala avto na servis v Walgett in obenem vprašala za službo do konca leta. Tam sem ostala 26 let.

Se mi to dogaja mogoče zato, ker ostanem, kamor me porinejo, in sem po naravi

ubogljiva, ali pa je v tem kakšen drug pomen ali načrt? Šestdeseta in sedemdeseta leta prejšnjega stoletja so bila za Aborigine tranzicijsko obdobje. Njihovi otroci so začeli prihajati v redno šolo. Prej jih je učila žena upravnika rezervata. Za delo z njimi nisem imela pravil ali navodil. Povabila sem starejše Aborigine na posvet. Povedali so mi, kako doživljajo invazijo, integracijo in prilagajanje – asimilacijo. Njihovo ustno izročilo sem zapisala kot priročnik zase in za bodoče učitelje. Skupaj z otroci smo hodili na izlete v naravo in starešine so nam pokazali za njih pomembne zgodovinske kraje in spomenike. Pokazali so nam tudi rastline, ki so jih uporabljali za hrano in zdravljenje. Seveda sem vse zapisala in na škofiji Armidale so besedila

izdali v knjižicah, ki so postale prvi priročniki za nove učitelje Aboriginov.

Tudi njihovo ustno izročilo sem izdala v knjigi *Goodbye Riverbank*.

Presenečena sem bila, ko sem poslušala modrosti nepismenih starih Aboriginov. Mogoče sem iz lastnih

izkušenj vedela, kako težko je v tujem jeziku ljudem druge kulture izraziti svoje znanje in sposobnosti. Stari Dudley je rekel: »Postopoma smo si ustvarili sožitje s farmarji, toda ko so se vmešale oblasti in začele nam in našim otrokom dajati denar, smo izgubili nadzor nad družino, ker nismo več skrbeli zanjo.« Oblast je prevzela skrb zanje, toda nihče več jih ni učil, kako živeti. Otroci so izgubili spoštovanje do starejših, družine in sebe. Oblast ti lahko da denar, a če te ljudje, s katerimi živiš, ne spoštujejo in te ne potrebujejo, nimaš nič. Če te ljudje v tvojem okolju ne marajo in ti ne zaupajo, ne moreš biti srečen.

Kot vsa druga živa bitja so Aborigini prej živeli ob rekah, postopoma pa so se preselili v mesta. Tudi njihovi načrti so se spremenili. Postali so bolj samozavestni in zahtevni. Tudi mene so v dolgih letih spremenili znanje in izkušnje. Nisem več mlada, vendar sem zadovoljna z odločitvami, ki so mi pokazale pot. Je to Božja volja?

Ko mi je zdravnik povedal, da imam raka na prsih, sem to zaupala prijateljici. K meni je poslala ženske, ki so takšne vrste raka že prebolele, in tako sem dobila nove prijateljice. Ko sem šla na operacijo, so prišle prostovoljke (*pink ladies*), mi prinesle darila in delale družbo. Ko sem šla na obsevanje v Canberro, me je presenetila bivša učenka, ki je postala onkologinja. V čakalnici sem vsak dan srečala paciente, ki so tiho in zamišljeno čakali, da pridejo na vrsto. Vprašala

sem jih, kje skrivajo raka, kako ga zdravijo, kako se počutijo. Vsak dan smo imeli živahne pogovore. Ko je prišel dan mojega zadnjega obsevanja, so mi nekateri pacienti prinesli voščilnice in darila v zahvalo, ker sem poslušala njihove zgodbe. Rekla sem, da sem jaz hvaležna njim, ker so me marsikaj naučili.

V vsakem doživetju je nekaj sreče in nekaj bolečine. Pravijo, da brez bolečin ne bi znali ceniti sreče.

Ne čakaj na jutri

Danijela Hliš

Moram priznati, da sem se v zadnjih 30 letih precej pogosto zdravila zaradi duševnega, psihičnega zdravja (in si tako pomagala, da sem preživela več rakov, nasilno ločitev, kronične bolečine, depresijo, nezdravo trmo, obtoževanje drugih za svoje probleme ... kot tudi utrujenost in skrbi, ki jih je povzročila dolgoletna skrb za starše, stres, povezan s kariero in drugo). To sem delala (in še delam) z obiskovanjem katoliških samostanov (pogovori z duhovniki in nunami) in budističnih centrov, z »mindfulness« meditacijo, s pogovori s psihologi in psihiatri, z zdravili, s posveti s »counselors«, z molitvijo in izleti v naravo, s potapljanjem med koralami. Vedela sem, da sem potrebovala njihovo pomoč. Bila sem tudi v posebnih zdraviliščih/bolnicah. Zato zdaj lahko živim skromno, a srečno. In MIRNO; vsak dan je DAR in hvaležna sem zanj. Vse je mogoče, če človek res hoče najti zdravje in notranji mir. Na žalost veliko ljudi še vedno meni, da se človek ne more spremeniti, se poboljšati, najti pravi smisel življenja. Da ne more iz svoje kože. To je neumnost. Zakaj verjamemo, da se pri 60 letih lahko naučimo novega jezika, novega športa, ne verjamemo pa v čudovito moč naših možganov, ki nam pomagajo najti lepše, bolj zdravo življenje? Koliko ljudi poznam, ki imajo srce in možgane polne jeze, žalosti, ljubosumja, zavidanja, sovraštva, obupa, apatije. In čakajo na JUTRI, ko bo boljše. Čeprav so to normalna čustva, ki jih ima od časa do časa vsak od nas, so nevarna, če se jih čimprej ne znebimo, da nam ne uničijo duševnega in fizičnega zdravja. S pomočjo strokovnjakov se lahko naučimo spremeniti vse, kar možgani verjamejo; njihove reakcije in doživetje. Naj bodo naši možgani kot vrt, poln nageljčkov in marjetic, ne pa plevela in kopriv! Negativna čustva nadomestimo s pozitivnimi, kot so ljubezen, spoštovanje, radovednost, sprejemanje, veselje, sočutje, potrpežljivost, užitek, nežnost, vera, upanje. Vendar tako, kot potrebujemo specialista, če imamo sladkorno bolezen, potrebujemo specialiste, da nam pomagajo pri novem programiranju možganov. Šele, ko nam to uspe, zaživimo in se začnemo zavedati, koliko lepote je v naši vsakdanjosti, ne glede na vse težave, ki jih imamo. Ne čakajmo na jutri. Carpe Diem (Horace) – izkoristi dan, ali kot sama pravim – strastno zgrabi ta trenutek.

Oprostite moji izpovedi in pridigi, rada vas imam, zato delim z vami.

ŽIVALSKÉ ZGODE IN NEZGODE

Katarina Mahnič

Pigi

Z morskimi prašički sem se srečala že kot deklica, saj jih je imel sosedov fant polno klet. Tako kot eni zajce, je imel on prašičke, nikoli nisem vedela, zakaj. Lahko pa, da je moj otroški spomin vse skupaj napihnil, in jih sploh ni bilo toliko. Kadarkoli se mi je zahotelo, sem šla tja, jih božala in pestovala. Najbrž si zato nisem nikoli želela te živalce – v meni se je zasedrilo prepričanje, da jih je treba imeti ogromno, tako da na enega ali dva niti pomislila nisem.

V odraslih letih sem morske prašičke doživljala pri prijateljici Mojci. Prvega so kupili samčka, ki pa se je čudno redil, dokler niso nekega jutra po kletki tekali trije prašički namesto enega. Ker je bil eden od mladičkov res fantek, je moral stran; punčki sta ostali pri hiši in zakrivili enega večjih šokov v mojem življenju. Takrat sem si ravno kupila nov Applov MacBook, ves bel in krasán. Z njim sem se šla takoj važit k Mojci – celo priključek sem, ne vem zakaj, nesla s sabo in vklopila računalnik. Potem smo se vsi zgrnili okrog mize in buljili v ekran. Ko sem čez kratek čas priključek hotela potegniti iz vtičnice, so iz prej neomadeževanega snežnobelega kabla na najmanj desetih mestih štrlele žičke. »Bejžmo, eksplodiral bo!« sem trapasto vzkliknila, prepričana, da jo je zagodla električna. In šele takrat zagledala pujsi. Pod mizo sta čakali v zasedi, če jima bo mogoče uspel še en hitri uničevalski manever.

Pogrizeni kabel mojega Maca (neslavno polepljen z belim izolirnim trakom) je kljub glodalski diverzantski akciji zdržal deset let. Čeprav se za morske prašičke najbrž nikoli ne bom zares ogrela, me je zadnjič presenetila prijateljica Branka z zgodbo o njihovem Pigiju. Tako kot psi je imel tudi on priljubljeno igračko, levčka z obeska

za ključe. Povsod ga je prenašal s sabo. Kadar je šel jest, je v posodico najprej vrgel levčka in se šele nato spravil na hrano. Spal je z levčkom pod glavo. Velikokrat se je polulal na uboega levčka, iz čiste ljubezni najbrž. Kadar ga je prijelo, se je z njim igral, navdušeno ga je metal v zrak. Pa tudi pokopan je Pigi s svojim levčkom in svojo odejico.

Lili

Vsi, ki smo kdaj imeli žival pri hiši, nosimo v sebi nešteto posrečenih zgodb, izbrskati in ubesediti pa jih znajo le redki. Tudi tole mi je povedal Slavo Plut, absolutni rekorder, kar se živalskih anekdot tiče. Pa saj ni čudno, saj je imel že njegov oče, Plutov Tonček (ki je znal tako lepo igrati na bršljanov list), o živalih čisto svojo, prav nič kmečko filozofijo. »Psa imaš, da je s tabo, ne zaradi koristi,« mi je govoril, ko sva se leta nazaj srečevala na pasjih sprehodih. Njegov najboljši prijatelj konj Cveto ga je na zapravlživčku, po domače slavonarju, vsak dan peljal do zidanice. In pri njih sem, ko sem bila še deklica, videla pujska in telička, ki sta se igrala in kot nora podila po dvorišču. Prizor, ki ga ne bom nikoli pozabila. Mogoče je bila celo pujsa Lili, o kateri teče tale zgodba.

Pri Plutovih so imeli vedno prašiče, toda Lili je bila nekaj posebnega. Spomladi so jo kupili v Metliki, da bo jeseni korist od nje. Najprej so jo krstili: Lili naj bo. Zrasla je v ljubko pujsko, ki se je pustila božati, se sprehajala po dvorišču, rila po gnoju, se valjala po blatu, pobirala kurje iztrebke, iskala črve in bila zaradi celodnevnega potepanja po soncu tako zagorela, kot bi se pravkar vrnila z morja. Sama se je vračala v svinjak. Spala je pri odprtih vratih in če si jo poklical, je pritekla k tebi. Zanj so imeli posebno krtačo, enkrat na teden so jo tudi kopali. Ležala je na hrbtu, molela noge v zrak in svoje zadovoljstvo izražala s svinjskimi glasovi. Nekega dne Lili ni bilo nikjer. Preiskali so vso vas, vendar o njej ne duha ne sluha. Potem so iz hiše zaslišali smrčanje. Pujsa je ležala pod mizo v kuhinji in blaženo smrčala, družbo pa ji je delal domači pes Pubi, s katerim sta bila velika prijatelja.

Potem je prišlo tisto najhujše, kolone. Ni ga bilo pri hiši junaka, ki bi lahko dvignil roko nad Lili. Pa so ji v sosednji vasi našli fanta in udinjala se je za plemensko svinjo. Postala je mamica in odpujsala novim dogodivščinam naproti.

KONEC

BUTALCI (11)

Fran Milčinski, riše: Zorka Černjak

Kako so Butalci peljali vino

Županova hči je bila na oklicih in so pripravljali ženitovanje, kakršnega še ni bilo pod domačim zvonom. Koruzne moke so imeli pripravljene nič kakšne in nič koliko in boba in svinjskega mesa in medu in žafrana. Le vina je bilo še treba nakupiti na Hrvaškem.

Pa je starešina z drugovi zapregel koš, naložili so sod in so se peljali na hrvaško stran.

Toda Hrvaška je čuda od rok, v enem dnevu ne prideš tja, pa naj ti vola gresta kar po vseh štirih. Pa je Butalce na poti zajela noč in so ugibali, kje in kako bi prenočili, da ne bo preslabo in ne bo predrago.

Je dejal starešina: »Joj! V Butalah doma imamo postelje, vsak svojo, v Butalah nas ne bi stala noč ne vinarja – dajmo, obrnimo v Butale! V Butalah prenočimo, jutri pa potujemo naprej!«

Tako so storili. In so storili tako tudi drugi dan in tretji dan takisto in so spali prav dobro in brez stroškov. Le na Hrvaško niso prišli ne drugi dan ne tretji.

Ta reč se jim je zdela sitna in so se četrti večer posvetovali in so sklenili, da vendarle ni drugače, nego bodo prenočili kar tukajle v tejle vasi, vola naj ostaneta kar vprežena, jutri pa bodo odrinili naprej.

V tisti vasi so bili že čuli o Butalcih, in ko so butalski možje spali, so jim voz z volmi obrnili.

Drugo jutro navsezgodaj so se starešine in drugovi zopet skobacali v koš in bistro odškripali po cesti. Vozili so se in vozili ves dan in so dejali: »Šentano se vleče pot na Hrvaško, kdo bi si mislil!« Šele ko se je zvečerilo, so zagledali zvonik in so bili veseli, da so dospeli na Hrvaško, in so dejali: »Lep imajo

Hrvatje stolp, podoben je našemu; tako lep pa vendarle ni, kakor ga imamo v Butalah!«

Pa se niso malo čudili, ko jih je sprejel butalski župan in se je zbralo okoli njih vesoljno butalsko mesto in so jih vsi izpraševali, kakšno je hrvaško vino in po čem.

Kašo pihal

Butalci niso kar za pečjo čepeli, nego je marsikateri s popotnim škornjem stopil tudi v svet in prinesel marsikaj koristnega iz tujine.

V onem času, ko Butalci še niso poznali prosa, se je zgodilo, in se je vrli butalski prvak vrnil z daljne poti, čez ramo mu je visela bisaga, v sprednji malhi je imel proso, vzad pa kašo. In je razodel začudenim Butalcem: »Možje, ali veste, kaj je proso? Proso bomo sejali, iz prosa bomo delali kašo – ni boljše jedi na svetu od zabeljene kaše! Dajte, prepričajte se!«

Ukazal je doma, naj hite in skuhamo kašo. Sredi trga pa je dal prinesiti mizo, nanjo so postavili skledo s kašo in je bila prekrasno zabeljena, da se je daleč svetila v soncu. Zraven sklede je ležala žlica in so bili povabljeni vsi Butalci, da bo vsak enkrat zajel in poskusil neznano dobroto.

Pa so prihajali Butalci in se vrstili in gnetli, da drug za drugim zajame in nese v usta, in je vsak moral hitro oddati žlico drugim rokam, ki so se stezale za njo. In je hodila žlica kakor blisk svojo pot iz rok v usta, iz ust v roke, in ni poteklo časa za očenaš – že je bila skleda prazna in so imeli vsi Butalci opečena usta.

Kajti je bila kaša silno vroča, pa je nihče ni utegnul pihati, ker se je mudilo za žlico. Zapomnili pa so si Butalci vročo lastnost kaše, in ko so bili vsejali proso in jim je lepo vzknilo in z bogatim latjem budilo najlepše nade, so se zbirali ob njivi in od daleč pihali v latje, da ne bo kaša prevroča.

Imajo pa Butalci nevšečne sosede, Tepanjčane, in je mimo njive prišel Tepanjčan Jaka in se radoveden ustavil. Pa so ga kaj hitro napodili z besedo in dejanjem: »Ne boš kaše pihal, Jaka, kaša je naša!«

MATICA POKOJNIH

od novembra 2021 do novembra 2022

Imena ter podatki o rojstvu in smrti pokojnih rojakov, od katerih smo se poslovili v zadnjem letu ali šele zdaj izvedeli za njihovo smrt.

QUEENSLAND

RUDI VARGA

r. 30. 10. 1930 Dolenci v Prekmurju
u. 7. 8. 1999 Gold Coast

IVAN GREDELJ

r. 2. 5. 1941 Štajerska
u. 25. 12. 2019 Mareeba

MARIJA RUBEŠA, r. MALJEVAC

r. 21. 2. 1929 Kuteževo pri Il. Bistrici
u. 20. 11. 2021 Robina

JOŽE ČEH

r. 20. 3. 1940 Sv. Lenart v Slov. gor.
u. 24. 12. 2021 Mermaid Beach, Gold C.

GIZELA VUGA

r. 30. 5. 1925 Gradno
u. 11. 12. 2021 West Chermside

ALOJZ – LOUI MAJER

r. 4. 3. 1936 Dešeča vas pri
Žužemberku
u. 17. 1. 2022 Teneriffe

JOE VOHAR

r. 30. 8. 1965 Melbourne
u. 23. 3. 2022 Gold Coast

ANICA MARIJA CUDERMAN, roj. MOLAN

r. 3. 2. 1939 Rošpoh pri Mariboru
u. 10. 4. 2022 Mt. Mee

MILKA MARUŠIČ, r. VITEZ

r. 25. 8. 1930 Kopriva na Krasu
u. 11. 5. 2022 Gold Coast

JOŽE KOŽELJ

r. 13. 10. 1932 Bled
u. 26. 7. 2022 Southport

AURORA DE MARCHI BORDON

r. 21. 1. 1940 Trst
u. 31. 8. 2022 Brisbane

IVAN KNAFELC

r. 20. 2. 1934 Koritnice pri Knežaku
u. 10. 9. 2022 Mona Park

MARY CERAR

r. (93 let)
u. 29. 9. 2022 Brisbane

JULIAN JOŽE ANDRIJAŠIČ

r. 12. 3. 1937 Črni Kal
u. 10. 10. 2022 Rockhampton

NEW SOUTH WALES

SALVINA TALIANA, roj. NEMEC

r. 19. 1. 1926 Bilje
u. 10. 10. 2015 Sydney

ALOJZ KRIŽMAN

r. 14. 10. 1930
u. 2. 5. 2019 Sydney

JANKO KORITNIK

r. 15. 4. 1933 Lozice
u. 25. 8. 2019 Liverpool

ALBERT PLANINŠIČ

r. 26. 1. 1944 Sv. Lovrenc na Pohorju
u. 7. 12. 2019 Moruya

FRANCES GLOGOVŠEK

r. 24. 2. 1936
u. 29. 3. 2021 Penrith

ANTON MARKOČIČ

r. 2. 1. 1932 Krasno v Goriških Brdih
u. 16. 11. 2021 Kanahooka

MARK DAVID TOMŠIČ

r. 21. 9. 1969 Sydney
u. 21. 11. 2021 North Sydney

IVAN JANEZ KLAVŽER

r. 3. 11. 1932 Jesenica pri Cerknem
u. 14. 11. 2021 Greenacre

RAFAEL PAVLOVEC

r. 5. 10. 1932 Knežak
u. 22. 11. 2021 Dundas Valley

ALOJZ KAVAŠ

r. 30. 6. 1938 Bratonci
u. 26. 11. 2021 Canberra, ACT

ALOJZIJA – SLAVKA PODBEVŠEK, roj. PERČIČ

r. 11. 12. 1933 Zg. Slivnica, Šmarje – Sap
u. 4. 12. 2021 Albion Park Rail

GABRIJELA – JELKA KONDA, roj. SLUGA

r. 18. 12. 1934 Gaj pri Šentjanžu na Dol.
u. 17. 12. 2021 Concord

MARTIN KRALJ

r. 22. 7. 1945 Zajčji Vrh
u. 19. 12. 2021 Engadine

ALOJZ HRAST

r. 12. 8. 1928 Borjana
u. 8. 1. 2022 Westmead

LUBOMYRA – LUBA ROBAR

r. 13. 12. 1947 Korbah, Nemčija
u. 21. 1. 2022 Mt. Druitt

STANKO KRAGELJ

r. 5. 11. 1922 Volče
u. 20. 1. 2022 Concord

JOHN CVETKOVIČ

r. 18. 6. 1920 Brežice
u. 24. 1. 2022 Kellyville

KRISTINA ŠERUGA

r. 3. 1. 1947 Murska Sobota
u. 24. 1. 2022 Greenacre

EVGEN OGRIN st.

r. 17. 4. 1935 Ljubljana
u. 3. 2. 2022 Wyong

EDWARD ZORZUT

r. 25. 1. 1969 Caringbah, NSW
u. 23. 2. 2022 Blacktown

FRANK KOS

r. 28. 7. 1937 Dobrna
u. 12. 3. 2022 Marrickville

HERMAN ŠARKAN

r. 13. 7. 1937 Domajinci, Cankova
u. 15. 3. 2022 Westmead

KRISTINA PEZDIRC

r. 21. 12. 1972 Bankstown
u. 16. 3. 2022 St. Leonards

MILKA HRVATIN, roj. FABEC

r. 23. 8. 1927 Zabiče
pri Ilirski Bistrici
u. 29. 3. 2022 Lilyfield

ALOJZ GOMINŠEK

r. 16. 7. 1934 Celje
u. 14. 4. 2022 Winston Hills

MARIJA ROGINA, roj. ŠVEB

r. 27. 1. 1934 Učakovci pri Vinici
u. 1. 5. 2022 Blacktown

LEOPOLD MATELIČ

r. 27. 9. 1926 Livške Ravne
u. 4. 5. 2022 Westmead

JELKA PIRC, roj. SEVŠEK

r. 24. 7. 1951 Maribor
u. 21. 5. 2022 Campbelltown

CVETKA KLAVŽER, roj. ERZETIČ

r. 19. 3. 1933 Kožbana
u. 7. 6. 2022 Bankstown

IRENA FLISAR, roj. ŠARKAN

r. 12. 9. 1931 Gornji Petrovci
u. 14. 6. 2022 Lakemba

FRANC TEHOVNIK

r. 5. 11. 1934 Rakovnik,
Sora pri Medvodah
u. 1. 7. 2022 Dapto

JANEZ ZAFOŠNIK

r. 3. 6. 1938 Jarenina
u. 28. 7. 2022 Campbelltown

ANICA VITEŽNIK, roj. OGRIZEK

r. 7. 3. 1937 Matenja vas
u. 18. 8. 2022 Strathfield

ANGELA SVENŠEK, roj. HORVAT

r. 16. 12. 1936 Trnje pri Črenšovcih
u. 19. 9. 2022 Newcastle

HELENA ŽITKO, roj. BEDIČ

r. 14. 10. 1923 Budinci
u. 20. 9. 2022 Blacktown

JANEZ – JOHN MARUŠKO

r. 7. 11. 1930 Maribor
u. 20. 9. 2022 Lithgow

JOŽEF MODRIJANČIČ

r. 1. 3. 1937 Sedlo pri Breginju
u. 6. 10. 2022 Merrylands

EMIL ZADRAVEC

r. 2. 4. 1970 Sydney
u. 14. 10. 2022 Granville

MAKS ROBAR

r. 4. 9. 1938 Slovenska Bistrica
u. 17. 10. 2022 Penrith

VINKO DAJNKO

r. 8. 12. 1932 Sedlašek pri Ptujju
u. 20. 10. 2022 Camperdown

**SLAVKA - SLAVA GORIŠEK,
roj. OČKO**

r. 12. 2. 1929 Šmarje pri Jelšah
u. 25. 10. 2022 Rockdale

**AUSTRALIAN
CAPITAL TERRITORY****JOŽE SMERDEL**

r. 1. 1. 1934 Zabiče pri Ilirski Bistrici
u. 27. 1. 2022 Stirling

ADA FALEŽ, roj. VELAN

r. 3. 12. 1923 Velanov Breg pri Pazinu
u. 11. 2. 2022 Farrer

HELENA RISA, roj. KOZIC

r. 14. 9. 1936 Lendava
u. 18. 8. 2022 Canberra

ANDREJ HERIČ

r. 21. 5. 1972 Slovenj Gradec
u. 28. 8. 2022 Canberra

SOUTH AUSTRALIA**ANITA MARINČEK**

u. 16. 3. 2007 Adelaide

**FRANČIŠKA (FRANCKA) WETZEL,
roj. PREMRL**

r. 26. 1. 1929 Malo Ubeljsko
u. 10. 12. 2021 Walkerville

MARIJA (MIMI) ZADNIK, roj. PENKO

r. 1. 3. 1936 Nadanje Selo pri Pivki
u. 12. 12. 2021 Woodville South

JANEZ MARINČEK

r. 14. 12. Češenik pri Dobu pri Domžalah
u. 23. 12. 2021 Adelaide

ANTON (TONE) JESENKO

r. 9. 6. 1929 Smrečje pri Šentjoštu
nad Horjulom
u. 7. 1. 2022 Seaton

MARIJA MAGLICA, roj. PARAPAT

r. 16. 1. 1933 Pared pri Divači
u. 13. 1. 2022 St Agnes

DAVID PAHOR

r. 20. 3. 1933 Brestovica na Krasu
u. 12. 2. 2022 Adelaide

**MARIJA VALENTINČIČ, roj.
URBANČIČ**

r. 20. 1. 1937 Ukanje pri Ligu
u. 8. 7. 2022 Adelaide

MIRKO LEDINEK

r. 15. 6. 1943 Rače pri Mariboru
u. 25. 7. 2022 Adelaide

PAVEL JAKŠA

r. 14. 4. 1936 Slovenija
u. 26. 7. 2022 Adelaide

MARIJA TEREZIJA GABRŠEK, roj. GRUM

r. 2. 11. 1931 Slovenija
u. 30. 7. 2022 Adelaide

ELEANOR PAULINE ZAVRL

r. 5. 10. 1933
u. 9. 9. 2022 Adelaide

VICTORIA**DARKO BARBA**

r. 19. 12. 1948 Ilirska Bistrica
u. 11. 9. 2021 Clayton

HERMINA KOROŠA, roj. GREBENŠEK

r. 28. 3. 1937 Plešivec pri Velenju
u. 6. 11. 2021 Knoxfield

EDO SURINA

r. 7. 8. 1934 Rupa (sedaj Hrvaška)
u. 19. 11. 2021 Keilor East

MARIJA BRNE

r. 20. 8. 1921 Podgraje pri Il. Bistrici
u. 15. 12. 2021 Wantirna

IRMA IPAVEC

r. 18. 12. 1932 Deskle
u. 21. 12. 2021 Melbourne

GIZELA LOVENJAK, roj. GRAH

r. 11. 3. 1932 Vidonci
u. 18. 12. 2021 St. Albans

ANICA ŠKRABA, roj. MAKŠE

r. 1. 8. 1926 Kal pri Pivki
u. 12. 1. 2022 Nunawading

CIRILA NEUBAUER, roj. TOMŠIČ

r. 14. 5. 1930 Ljubljana
u. 24. 1. 2022 Bunyip

FRANČIŠKA LUDVIK, roj. FATUR

r. 2. 9. 1930 Zagorje pri Pivki
u. 26. 1. 2022 Keilor East

**BOŽENA ALEKSANDRA (SANDA)
POTOČNIK, roj. LAPAJNE**

r. 6. 3. 1927 Jesenice
u. 30. 1. 2022 Macleod

ANA (Anica) LEŠNJAK, roj. CIKANEK

r. 25. 6. 1933 Straža pri Novem mestu
u. 10. 2. 2022 Dandenong North

LJUBICA STARČIČ, roj. BILIČ

r. 25. 9. 1948 Režanci (Hrvaška)
u. 11. 2. 2022 Melbourne

FRANC PROSENIK

r. 21. 11. 1928 Krško
u. 25. 2. 2022 Diggers Rest

BARBARA MARINČIČ, roj. ŠKERLJ

r. 30. 8. 1936 Begunje pri Cerknici
u. 16. 3. 2022 Proserpine QLD

ANTON (Tony) POKLAR

r. 22. 4. 1936 Podgraje pri Il. Bistrici
u. 21. 3. 2022 St. Albans

RUDOLF PLAVČAK

r. 7. 7. 1941 Gruškovje
u. 16. 4. 2022 Greensborough

EDVARD (Edi) HOJAK

r. 17. 6. 1928 Čepovan
u. 24. 4. 2022 Box Hill

IVAN (John) TREBŠE

r. 13. 6. 1933 Gorica (Italija)
u. 19. 5. 2022 Heidelberg

JOŽE KOSI

r. 7. 3. 1927 Hranjigovci pri Ormožu
u. 15. 6. 2022 Endeavour Hills

LORETA TOSTOVRŠNIK, roj. NIKPALJ

r. 4. 6. 1946 Zadar (Hrvaška)
u. 19. 6. 2022 Clayton

NADIA TOMŠIČ, roj. LIČEN

r. 25. 1. 1944 Gorica (Italija)
u. 4. 7. 2022 Clayton

ANGELA SIROTIČ, roj. JURADANA

r. 15. 6. 1937 Jurada (Hrvaška)
u. 21. 7. 2022 Melbourne

PAUL GUSTINČIČ

r. 18. 3. 1942 Tatre pri Kozini
u. 25. 7. 2022 Keilor East

IVANKA RUS, roj. MRČUN

r. 24. 11. 1933 Bišče pri Domžalah
u. 25. 7. 2022 St. Albans

**JELKA (Gabrijela) KARIŽ,
roj. MIHELČIČ**

r. 1. 9. 1929 Ljubljana
u. 26. 7. 2022 Werribee

LILIANA MARIA BREZOVEC, roj. CETIN

r. 6. 11. 1932 Mrše pri Kozini
u. 28. 7. 2022 Footscray

MARIJA SLUGA, roj. VIDRIH

r. 20. 11. 1929 Trnje pri Pivki
u. 2. 8. 2022 Endeavour Hills

PEPI (Pavao) ROB

r. 21. 1. 1948 Čakovec (Hrvaška)
u. 13. 8. 2022 Bentleigh

ZITA ŽNIDARŠIČ, roj. LUŠTICA

r. 7. 5. 1938 Poljana na otoku Ugljan
(Hrvaška)
u. 13. 8. 2022 Epping

ANGELA FERFOLJA, roj. ČAMPELJ

r. 20. 9. 1938 Lazina pri Hinjah
u. 16. 8. 2022 Doncaster

**ANTONIJA (Tončka) SMRDELJ,
roj. SMRDELJ**

r. 8. 1. 1933 Selce pri Pivki
u. 25. 8. 2022 Glenroy

IVAN MERVAR

r. 4. 11. 1933 Boričevo
pri Novem mestu
u. 26. 8. 2022 Oakleigh

JOŽE POVH

r. 25. 6. 1938 Pivka
u. 6. 9. 2022 Coburg

BRANKO BLAŽEVIČ

r. 18. 11. 1964 Koper
u. 6. 9. 2022 Noble Park

ALBERT NOVAK

r. 11. 4. 1930 Knežak
u. 13. 9. 2022 Lower Templestowe

DARKO BUTINAR

r. 11. 12. 1943 Hrušica pri Il. Bistrici
u. 15. 9. 2022 Epping

LJUBO DANILO MIKAC

r. 12. 5. 1940 Brest v Istri (Hrvaška)
u. 2. 10. 2022 Macleod

MILAN KAVIC (roj. Kavčič)

r. 20. 9. 1939 Lipa
u. 2. 10. 2022 Tasmania

JOŽE ŠOBA

r. 22. 2. 1942 Gabrce pri Rogaški Slatini
u. 8. 10. 2022 Dandenong

KATARINA CEVC, roj. HOČEVAR

r. 27. 4. 1936 Hruševka
v Tuhinjski dolini
u. 19. 10. 2022 Cheltenham

METKA GRANDOVEC, roj. MARTELAK

r. 3. 10. 1943 Škofja Loka
u. 30. 10. 2022 Newport

WESTERN AUSTRALIA**NINA BEZGOVŠEK**

r. 18. 9. 1928 La Plata, Argentina
u. 29. 8. 2022 Perth

MARIJA GUTEJ, roj. ŠPENKO

r. 7. 4. 1932 Koseze pri Mostah
u. 2. 9. 2022 Perth

DANIJEL SURINA

r. 26. 9. 1926 Šapjane (Hrvaška)
u. 7. 9. 2022 Perth

JAPONSKA**P. VLADIMIR KOS DJ**

r. 2. 6. 1924 Murska Sobota
u. 18. 7. 2022 Tokio, Japonska

✠ ✠ ✠ ✠ ✠

**SLOVENSKO SOCIALNO SKRBTSTVO
IN INFORMACIJSKI URAD Inc.
19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101**

Slovenski informacijski urad Welfare Office Kew obvešča Slovence in prijatelje, da bo do nadaljnega naša pisarna odprta vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu od 11. do 12. ure ali po predhodnem dogovoru. Prosimo vas, da se za obisk v pisarni dogovorite preko e-pošte: slovwelfare@bigpond.com ali preko telefona: **+61 407 056 463 Peter Mandelj ali +61 3 9795 8550 Slavko Gorup.**

V naši pisarni lahko dobite nasvete in pomoč pri izpolnjevanju uradnih dokumentov za slovensko pokojnino, zahteve za popravilo krivic žrtvam vojnega nasilja, za delnice, oporoke, dediščine in prodajo nepremičnin v Sloveniji, pri iskanju slovenske davčne številke in podobno. Nekaj informacij in potrebne obrazce lahko dobite na naši internetni strani: www.slovenianwelfare.org.au

Peter Mandelj OAM JP, predsednik

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: +61 2 6290 0000, faks: +61 2 6290 0619

e-mail: sloembassy.canberra@gov.si

<http://canberra.veleposlanistvo.si>

Veleposlanik: MARKO HAM

svetovalec in namestnik: DAVOR DEVČIČ

EMBASSY OF THE REPUBLIC OF SLOVENIA

26 Akame Circuit, O' MALLEY ACT 2606

24 HOUR SERVICE
(03) 9373 7000

www.tobinbrothers.com.au

We employ over 230 caring, highly trained and committed people, including 12 direct descendants of the founders.

We serve the community from 24 branch locations throughout the Melbourne Metropolitan area and Echuca.

816 Doncaster Road, Doncaster

**Angelček varuh moj,
varuj me ti nocoj,
varuj me ti nocoj,
angelček moj.**

**Bog pa je Stvarnik moj,
ustvaril me je na svet.
Bog pa mi daj še to noč preživet.
Bog pa mi daj še to noč preživet.**

**Ti boš pri meni stal,
ti me boš varoval,
jaz pa bom sanjal
tiho kraj te.**